DE HELE TEKENFILM VAN Peyo

De Fluit met zes Smurfen

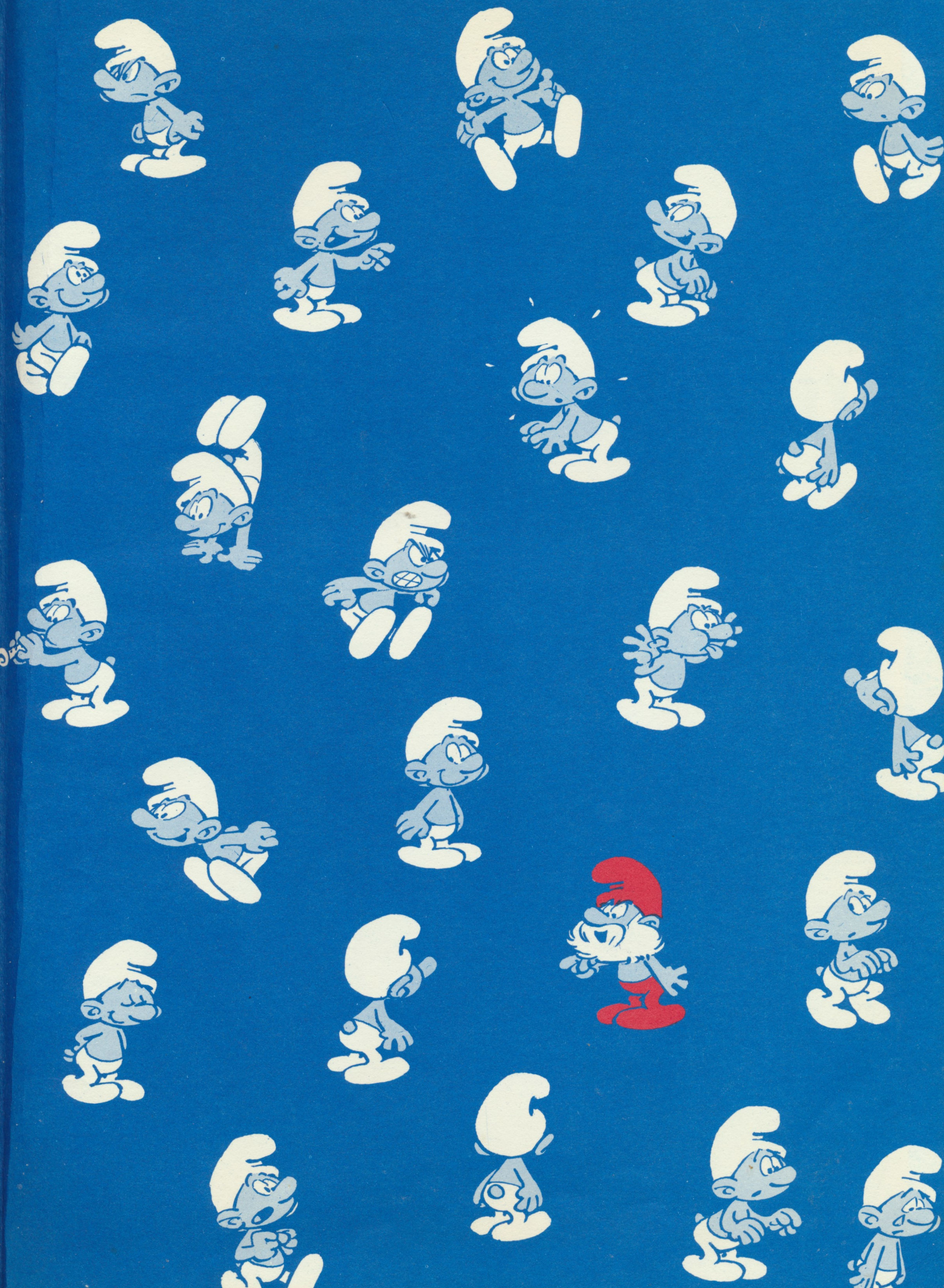
DUPUIS

DE HELE TEKENFILM VAN Peyo

De Fluit met zes Smurfen

DUPUIS

DE HELE TEKENFILM VAN Peyo

De Fluit met zes Smurfen

Tekst bewerkt door Yvan Delporte

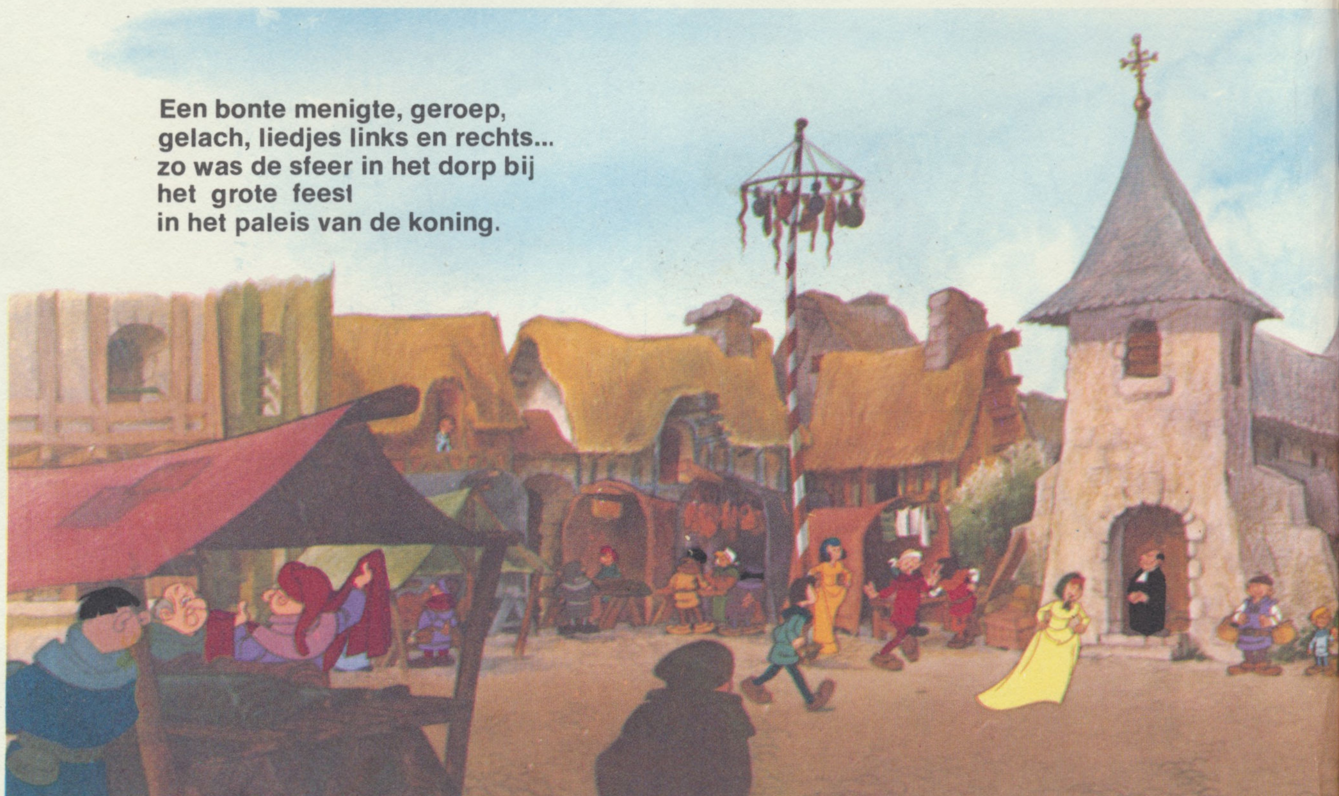

DUPUIS

Die mooie, middeleeuwse dag was het feest in het land van de koning. Groot feest. Dat herauten al weken van te voren hadden aangekondigd. Overal. In elk dorpje en bij elk boerderijtje. Dus overal vandaan waren de mensen naar de hoofdstad gekomen. In hun allermooiste kleren. Met blinkend gepoetste jasknopen en schoengespen. Iedereen zag er schitterend uit. Vooral de vrouwen. Maar die hadden ook urenlang voor de spiegel gezeten. Zo zijn vrouwen nu eenmaal. Vooral als het feest is.

En feest wàs het. Al voor dag en dauw waren de stadspoorten wijd open gezet en stroomden de eerste feestgangers, maar vooral kooplieden en artiesten de stad binnen. Dus toen de zon nog maar net boven de horizon uitpiepte, verdrongen zich al tientallen mensen bij de kraampjes vol koopwaar. Ze vergaapten zich aan prachtige stoffen, keurden groente en fruit, dongen af op de prijs van het vlees of kibbelden vriendelijk over de versheid van de vis. Midden op het grote plein waren de artiesten. Minstreels zongen grappige wijsjes, jongleurs vertoonden verbluffende staaltjes van handigheid. En de beer danste alsof zijn leven ervan afhing...

In de herbergen werd ook gedanst. Maar vooral gedronken. Want van feestvieren krijg je verschrikkelijk veel dorst. Bier en wijn

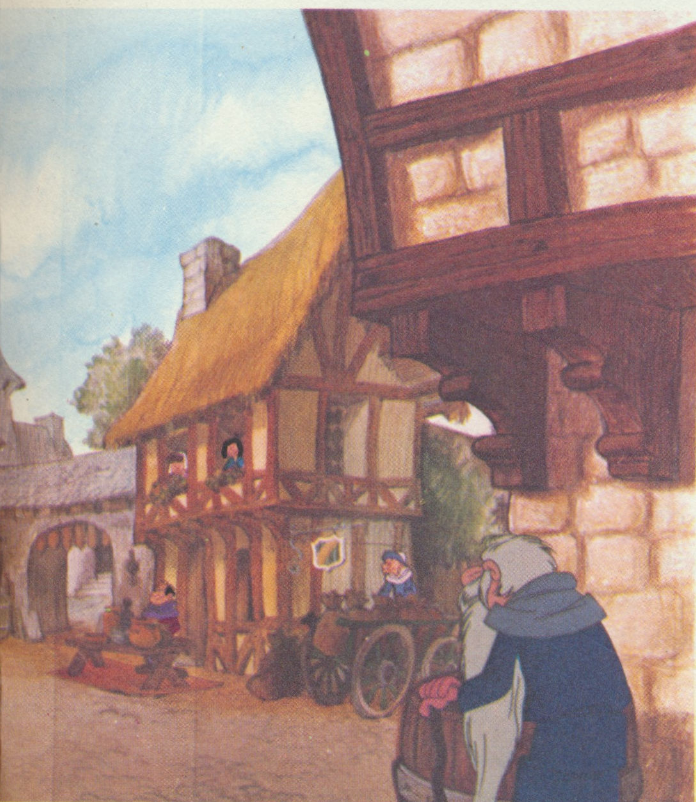
Een bonte menigte, geroep, gelach, liedjes links en rechts... zo was de sfeer in het dorp bij het grote feest in het paleis van de koning.

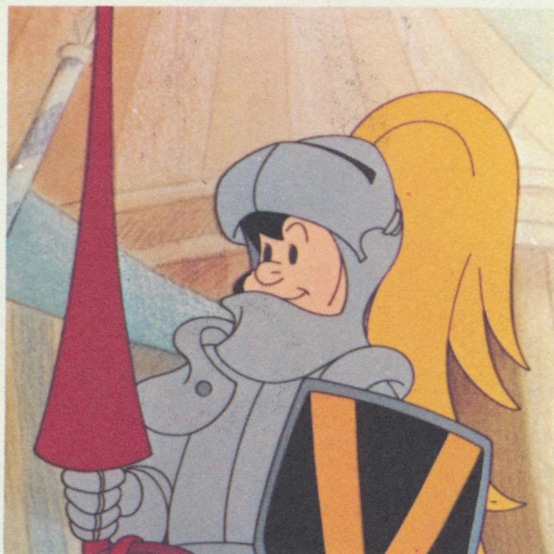
stroomden dan ook rijkelijk. Diensters liepen af en aan met pullen en roemers, maar konden het geroep en gebonk om nóg meer wijn en nóg een rondje hier nauwelijks tot bedaren brengen. Totdat hoorngeschal weerklonk, gevolgd door opgewonden kreten van mensen in de straat :

« Het toernooi begint ! Kom ! Het toernooi begint ! »

Meteen haastten mannen, vrouwen en kinderen zich richting toernooiplaats. En zelfs een klein, zwart hondje liet een boompje voor wat het was en liep met de hollende menigte mee...

Eén naam was op ieders lippen. Die van Johan, de trouwe page van de koning. Een kranige jonge knaap,

In het steekspel zou Johan een geduchte tegenstander krijgen...

onvermoeibaar strijdend tegen onrecht, als eerste in de bres springend bij dreigend gevaar. Johan, wiens naam bij schurken en ander gespuis knikkende knieën en klapperende kaken veroorzaakte, en bij de goeden een brede glimlach op het gezicht toverde. Johans naam was dus op ieders lippen. Omdat hij, aan het eind van het toernooi, de strijd moest aanbinden met een sterke en ervaren toernooikamper. Een ridder zonder vrees of blaam, die al talloze toernooien met vlag en wimpel had gewonnen. Een rijzige, imposante figuur wiens naam door toeschouwers bij toernooien met respect werd uitgesproken, en bij de deelnemers een huivering van ontzag teweeg bracht. Johan moest het opnemen tegen niemand minder dan de Heer van Hangefelt !...

De Heer van Schelmebos wachtte op het gevecht met Johan...

Net als alle andere deelnemers zat de Heer van Hangefelt voor zijn tent, waaraan zijn wapenschild was bevestigd. Die tenten stonden allemaal aan een van de korte zijden van de toernooiplaats, die een kleurige aanblik bood door de bont gekleurde menigte toeschouwers die zich achter de afzettingen verdrong, maar vooral door de vele vaandels en wimpels die vrolijk flapperden in de zachte bries. In de koningsloge, beschilderd in 's konings kleuren, keek Zijne Majesteit zelftevreden glimlachend over de gezellige drukte uit. Wachtend tot de strijd zou beginnen. Een strijd waarbij telkens twee ridders in volle galop op elkaar af zouden stormen en elkaar met een lange lans uit het zadel moesten proberen te stoten. Zonder daarbij

zelf van het paard te vallen. Dat spreekt vanzelf...

Een gezellig geroezemoes steeg op uit de dichte drommen mensen langs de lijnen, die weddenschappen afsloten of gewoon met elkaar keuvelden. Totdat drie herauten een meerstemmige bazuinstoot lieten weerklinken, ten teken dat weer twee ridders de strijd mochten aanbinden. Dan was ieders aan-

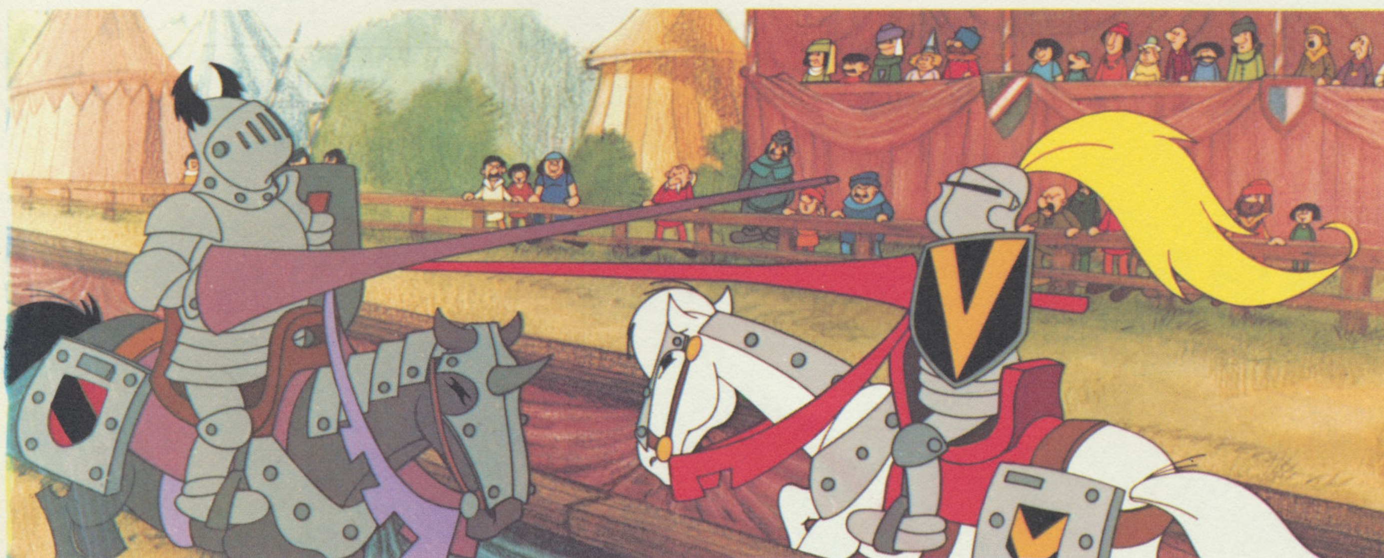

In het strijdperk moesten de tegenstanders met gevelde lans op elkaar inrijden...

dacht gericht op het toernooiveld waar de twee tegenstanders steeds sneller op elkaar af galoppeerden...

Steeds sneller stormden de strijders op elkaar af... steeds méér zand wierpen de roffelende paardehoeven omhoog. Steeds dichter naderden de lanspunten de geharnaste borst van de tegenstander... Dan... KLANG !... hout raakte metaal... lansen versplinterden. De minst bekwame ruiter bijt in het zand. Triomfantelijk reed de winnaar z'n ereronde. Toegejuicht door 't publiek...

Het werd meteen doodstil toen het gevecht tussen Johan en de Heer van Hangefelt werd aangekondigd. Doodstil, nog voordat het bazuinsignaal had weerklonken. De Heer van Hangefelt stond al lang klaar aan een

Johan, met een gele verenbos op z'n helm, zat vast in het zadel...

van de korte zijden van het toernooiveld. Fier, vol zelfvertrouwen. Want wat kon zo'n eenvoudige page hém nou doen ? Zo'n jong minderwaardig broekje was toch zeker geen partij !...

De bazuinklanken waren nog maar nauwelijks verstomd of de twee ruiters denderden al in volle vaart op elkaar af. Fel aangespoord, trapten de paarden het zand onder hun hoeven vandaan. Het publiek rekte de halzen en balde vuisten toen de lansen werden gestreken, gericht, en met een enorme klap op de harnassen versplinterden.

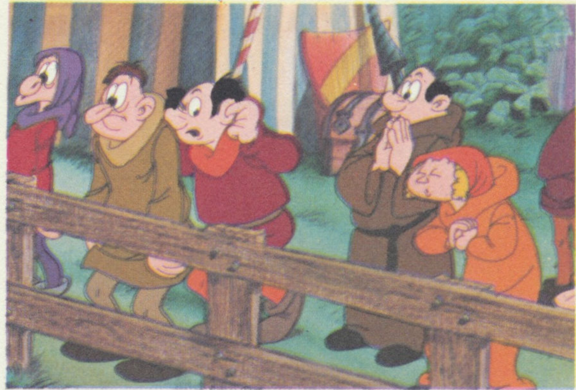
Daarna speelde zich alles in een flits af. Onder gekraak van versplinterend hout werd de Heer van Hangefelt uit het zadel gesmeten en hard tegen de grond gekwakt. Terwijl zijn paard de dolle galop voortzette volgen de helm en delen van het harnas van de Heer van Hangefelt door de lucht. Temidden van warrelend stof vroeg de trotse winnaar van vele andere toernooien zich af wie hij was, waar hij was en wat er in 's hemelsnaam was gebeurd !... Het publiek was door het dolle heen en juichte Johan oorverdovend toe. Ook de koning lachte tevreden. Zijn page had gewonnen. Toen sprong een klein mannetje in de ereloge overeind, wipte over de omheining en schreeuwde :

Versuft en niet-begrijpend keek de Heer van Schelmebos op...

Pirrewiet was dolblij met de overwinning van zijn vriend Johan.

« JIPPIIIIIIIIIE !!... »

't Was niemand minder dan Pirrewiet, Johans onafscheidelijke metgezel, die juichend een tent indook, met een luit weer opdook en begon te zingen :

« Edele dames, nobele heren, leent mij uw oor en laat mij bezingen, hoe Hangefelt van mijn Johan verloor... »

De eerste toon was nog maar nauwelijks over Pirrewiets lippen of de mensen achter de omheining begonnen elkaar heel vies aan te kijken. Want Pirrewiet zong verschrikkelijk slecht en afgrijselijk vals. Alleen het kleine zwarte hondje vond het mooi en begon mee te huilen. Iedereen had ineens iets, ergens anders te doen. En haastte zich weg, ook al omdat het volkomen onverwacht begon te regenen. Zó hard dat zelfs Pirrewiet een droog plekje opzocht...

De volgende morgen, niet eens zo heel vroeg, klopte Johan op de deur van 's konings slaapvertrek.

« Sire ! Er is net een koopman aangekomen. Misschien wilt u even een kijkje nemen ? »

Nog half slapend mompelde de koning dat-ie er zo aankwam. En nadat hij zijn slaapmuts-met-kwast gauw had verwisseld voor z'n kroon-met-briljanten, en z'n hermelijnen mantel had omgeslagen, schreed de koning de binnenplaats op. Waar, vlakbij een kar, een klein mannetje tegen een groep soldaten sprak :

« Vooral Heer Pirrewiet zal zich voor mijn koopwaar interesseren ! »

« Hoezo dat ? », vroeg de koning. « Waarom juist Pirrewiet ? »

Johan klopte op de deur...

« Ik laat het u zien, Sire ». zei de koopman, buigend als een knipmes...

« Kan je het soms eten ? » wilde Johan weten.

« Oh, nee ! 't zou u uw tanden kosten... Kijkt u maar... »

Toen hij de koning zag, deed de koopman kruiperig.

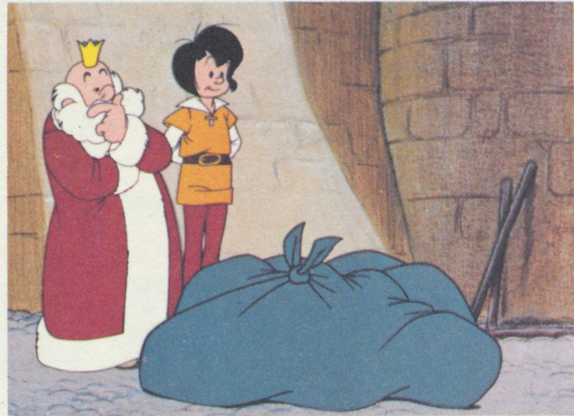

Puffend en hijgend tilde het kleine koopmannetje een grote kist van zijn kar :

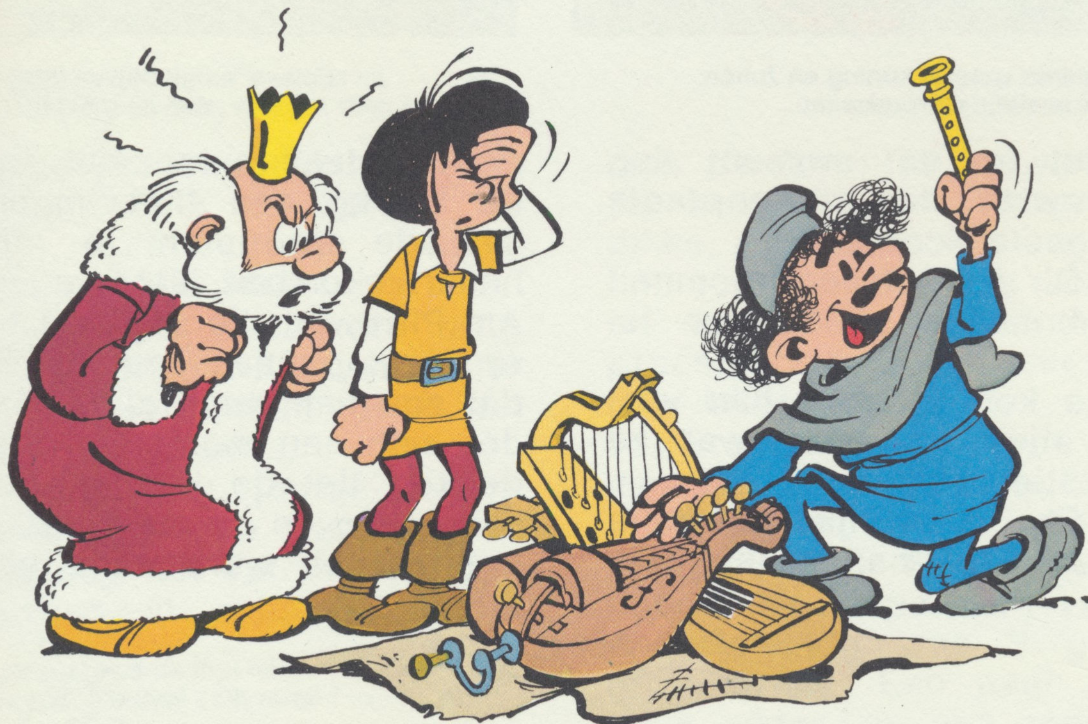
« Ziet u eens, hoe mooi... muziekinstrumenten. Kijk, een harp en een viool... oh, hier... een luit !... »

De koning en Johan schrokken zich wild ! Instrumenten ! Terwijl Pirrewiet alleen maar vals kon spelen !

« Je bent niet goed

Wat kon er in dat pak zitten ? De koning werd nieuwsgierig...

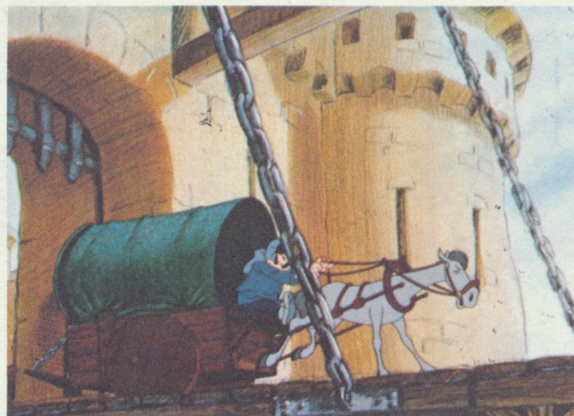
Nee ! Vooral geen muziekinstrument voor Pirrewiet !

SNIK ! » brulde de koning...

« Stop dat weg ! Vluuuuug ! Pirrewiet kan zo komen », gilde Johan de koopman toe.

« Schiet op, man ! Inpakken en wegwezen ! En als je ooit nog één voet binnen deze poort zet... ! » 't Was lang geleden dat de koning zo hard had geschreeuwd...

Hoofdschuddend en stomverbaasd reed de koopman de poort uit...

Vervelend, voor de koning en Johan, dat Pirrewiet daar aankwam...

Er was 'n fluit blijven liggen. Wat nu gedaan ?...

Net op dat moment liep Pirrewiet de binnenplaats op :

« D'r schijnt een koopman voor me te zijn. Waar is-ie ? »

De koning en Johan wisten niet zo gauw wat ze moesten zeggen :

« Eh... tja... kijk... eh... die is weg... hij had haast... »

Op datzelfde moment zag de koning een fluit liggen. Die de koopman in zijn haast zeker had laten vallen. Als Pirrewiet die zag zou hij er vast op gaan spelen ! En dàt zou een ramp zijn. Zonder zich een moment te bedenken liet de koning zich vallen. Boven op de fluit...

Pirrewiet werd met een

De koning liet Johan zien wat hij gevonden had. Wèg met dat ding !

Uit het vuur kwam een dikke groene rook...

smoesje weggestuurd. Pas toen durfde de koning de fluit vanonder zijn lichaam tevoorschijn halen...

« We moeten dit ding kwijt, Johan... Kom, het vuur in mijn vertrekken zal nu wel lekker branden... »

De koning gooide het instrument in de vlammen, en zag nog net dat er maar zes gaatjes in zaten. Tijd om

Pirrewiet had de fluit uit het vuur gehaald ! Oh ramp !

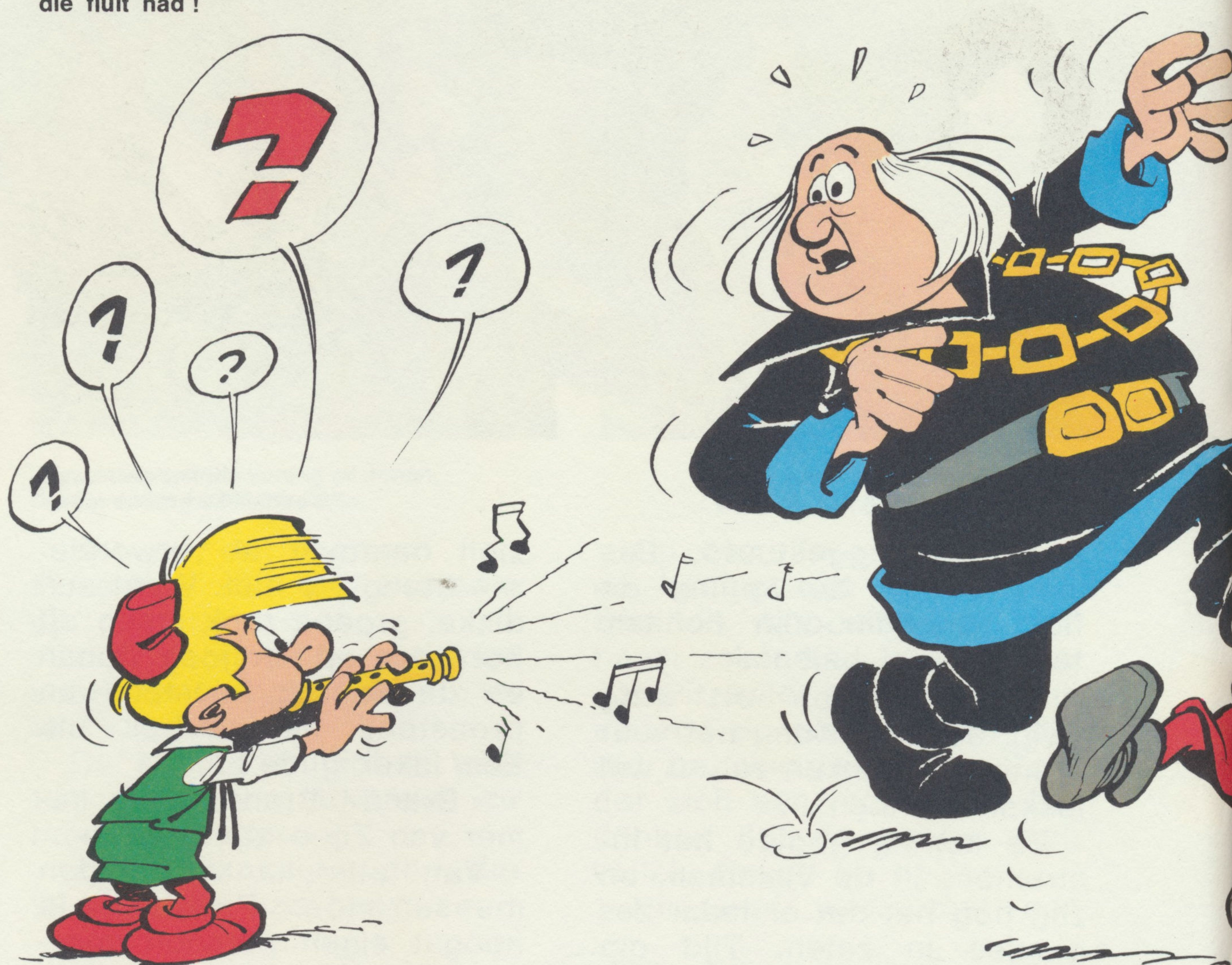
zich daarover te verwonderen kreeg hij niet. Want een dikke, groene rook steeg uit het vuur op en joeg Johan en de koning hoestend en proestend het vertrek uit. Een lakei gilde :

« Brand ! Brand in de kamer van Zijne Majesteit ! »

Van alle kanten renden mensen toe. Pirrewiet in hoogst eigen persoon voorop. Gelukkig was 't geen grote brand. Een paar emmers water, en een roemer wijn die Pirrewiet toevallig in z'n hand had, klaarden de zaak. Iedereen stond nog een beetje bij te komen van de schrik toen ze opnieuw een schok te verwerken kregen. Triomfantelijk kwam Pirrewiet met een iets geblakerde, maar verder geheel intacte fluit uit de kamer van de koning tevoorschijn :

« Sire ! Johan ! Kijk eens wat ik heb gevonden ! »

Wat 'n uitwerking
die fluit had !

Een normale fluit zou zijn verbrand. En had ook geen groene rook veroorzaakt. Deze fluit was dan ook geen normale fluit, maar een toverfluit. En dat ontdekte Pirrewiet heel gauw. Nadat hij het instrument had schoongemaakt en erop blies, begon de trouwe bediende Siebrand als een dolle te dansen en smeekte Pirrewiet met die duivelde muziek op te houden. Pirrewiet dacht dat Siebrand hem in het ootje nam...

... Maar toen zelfs die stijve, zeurderige ouwe Mevrouw Barbara onweerstaanbaar begon te huppelen zodra ze de fluittonen hoorde, merkte Pirrewiet dat-ie iets bijzonders had ontdekt. Iedereen die de fluit met zes gaatjes hoorde, begon meteen te dansen. Of-ie nou wilde of niet. Pirrewiet vond het prachtig ! En ging het hele kasteel door. Overal moegedanste mensen en de grootste chaos achterlatend...

In de keukens lieten lakeien volle dienbladen vallen, gooiden koks azijn over de honingtaart en kletterde het tafelzilver op de vloer omdat iedereen de horlepiep begon te dansen. Pirrewiet kon zijn lol niet op. Al fluitend rende hij door. De muren op. Waar de keurig in de pas lopende wachten, bij het horen van de fluit, meteen alle richtingen uit dansten. Heel gek, en heel stijf, want met een wapenrusting aan dans je nu eenmaal niet makkelijk...

Ze moesten Pirrewiets nieuws horen : hij had een toverfluit !

De koning en Johan geloofden Pirrewiet eerst niet, toen hij zei dat hij een toverfluit had. Pas toen Pirrewiet een paar tonen had gespeeld, en de andere twee onweerstaanbaar hadden moéten dansen, wilden ze hem geloven. Net op dat moment kwam de sergeant van de wacht, met een paar soldaten binnenstormen...

« Grijp die vent ! »

« Mij ? » vroeg Pirrewiet. « Waarom dan ? »

Op staande voet moest Pirrewiet gearresteerd worden !

De koning bemoeide zich er nu ook mee :

« Waarom moet Pirrewiet worden gegrepen ? »

De sergeant sprong stram in de houding en dreunde :

« Deze man heeft de rust en orde verstoord. Bovendien heeft hij het leger belachelijk gemaakt met behulp van een duivels instrument. Die man hoort in de kerkers ! »

« Oh jaaaa ? » zei Pirrewiet schijnheilig. « Grijp me dan maar ! Sire, Johan, stop jullie oren dicht !... »

Ogenblikkelijk stopten de koning en Johan hun vingers in de oren. Pirrewiet bracht de fluit aan zijn lippen en begon een vrolijk wijsje te blazen...

De gevolgen lieten niet op zich wachten...

Tollend, zwierend en

Toen ze de fluit hoorden, begonnen de soldaten te dansen...

zwaaiend huppelden de soldaten door de grote zaal. Los sprongen ze op, om weer dreunend neer te komen. Hellebaarden en helmen vielen kletterend tegen de tegels. Een soldaat werd ineens lijkbleek en klapte bewusteloos tegen de grond. Een ander wankelde secondenlang op één been en ging toen ook plat neer. Wat gebeurde er allemaal ? Ook de sergeant sperde op een bepaald moment zijn ogen wagenwijd open, rolde wild met z'n pupillen, slaakte een zucht en viel bewusteloos op de grond.

Johan knielde bij een van de soldaten neer :

« Bewusteloos. Volkomen uitgeput, zo te zien ! »

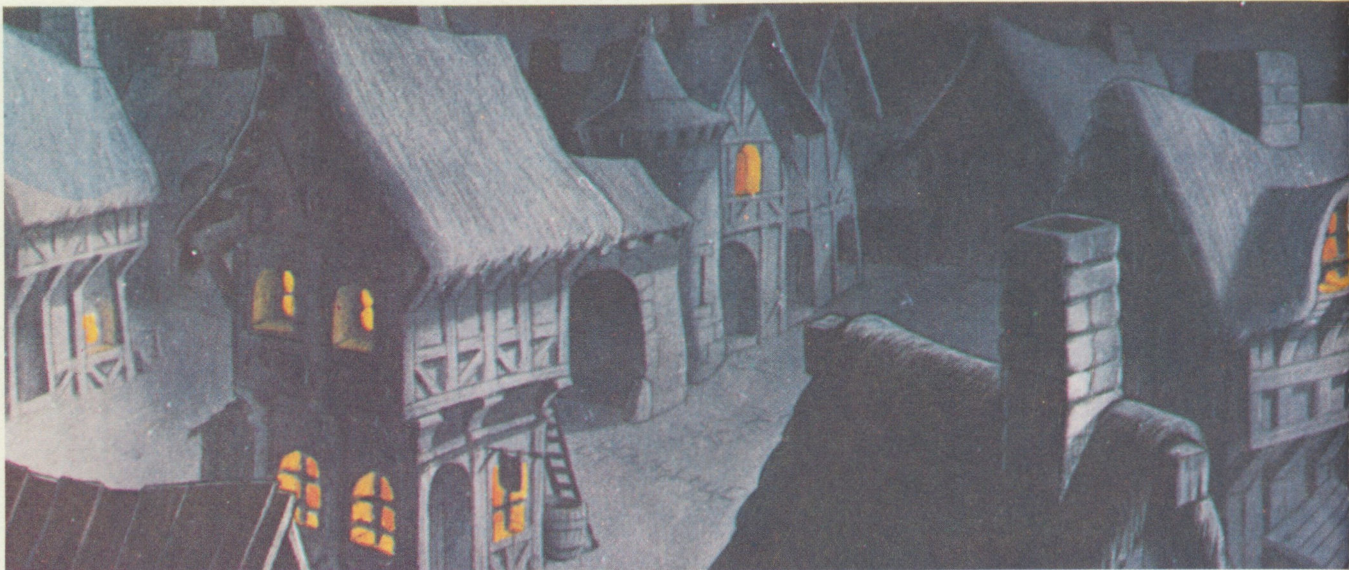
« Hoe kan dat nou ? » verbaasde Pirrewiet zich. « Ik heb maar heel eventjes gespeeld !... »

« Ja, maar met een toverfluit ! »

« 't Schijnt dat je bewusteloos raakt als je die fluit te vaak hoort », zei de koning.

« 't Lijkt erop, Majesteit », knikte Johan instemmend. « Pirrewiet, we moeten die fluit vernietigen ! »

Maar Pirrewiet was er al niet eens meer.

Het dorpje, niet ver van het kasteel, was in duisternis gedompeld. Een streep licht én het geroezemoes van stemmen kwam naar buiten als de deur van de herberg open ging...

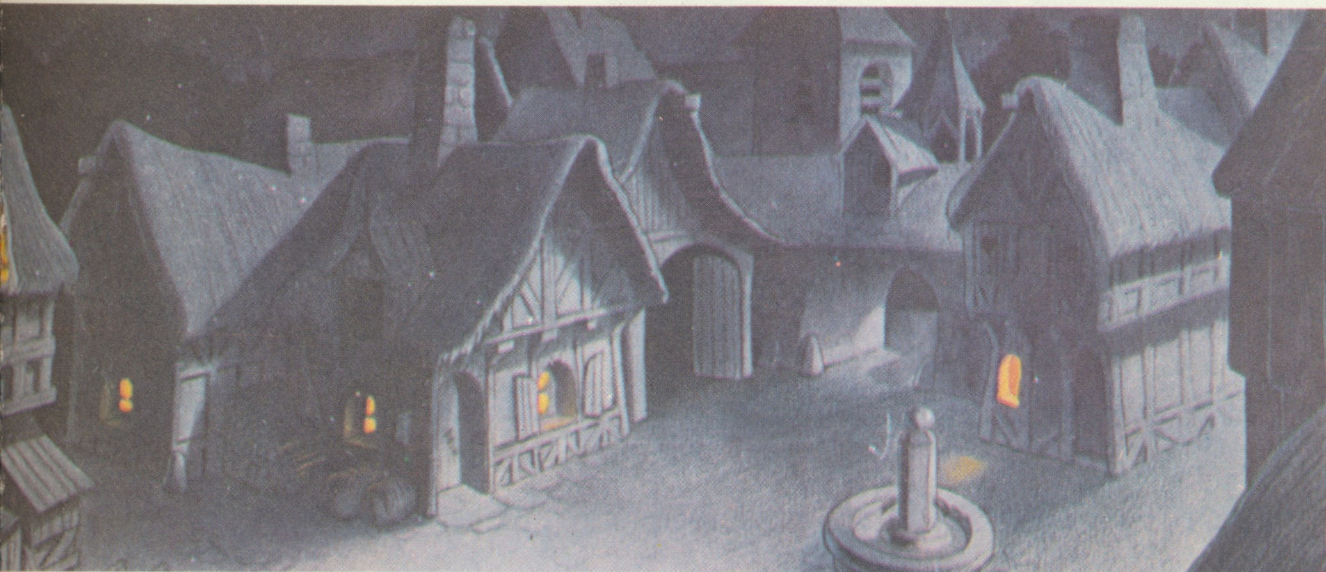
« Kijk ! Buitengewone koopjes, en niet duur !... »

In de herberg probeerde een kleine koopman instrumenten te verkopen :

« Een pràcht bazuin, vindt u niet ? En bekijk deze schitterende viool eens !... »

« Hela ! Heb je niet toevallig een fluit ? » vroeg iemand.

« Een fluit ?! Goh, da's nou jammer ! Ik had er een, maar die ben ik verloren. Een heel fraaie fluit. Bijzonder, ook ! Had maar zes gaatjes ! »

Met zes gaatjes ? » fluisterde een stem aan het oor van de koopman. « Ik, Matthijs Pepersack, zoek al heel lang een fluit met zes gaatjes !... »

Toen legde iemand z'n hand op de schouder van de koopman...

« Dan heeft u pech, m'n beste. Ik vermoed dat ik 'm vanmorgen, op de binnenplaats van het kasteel ben verloren. »

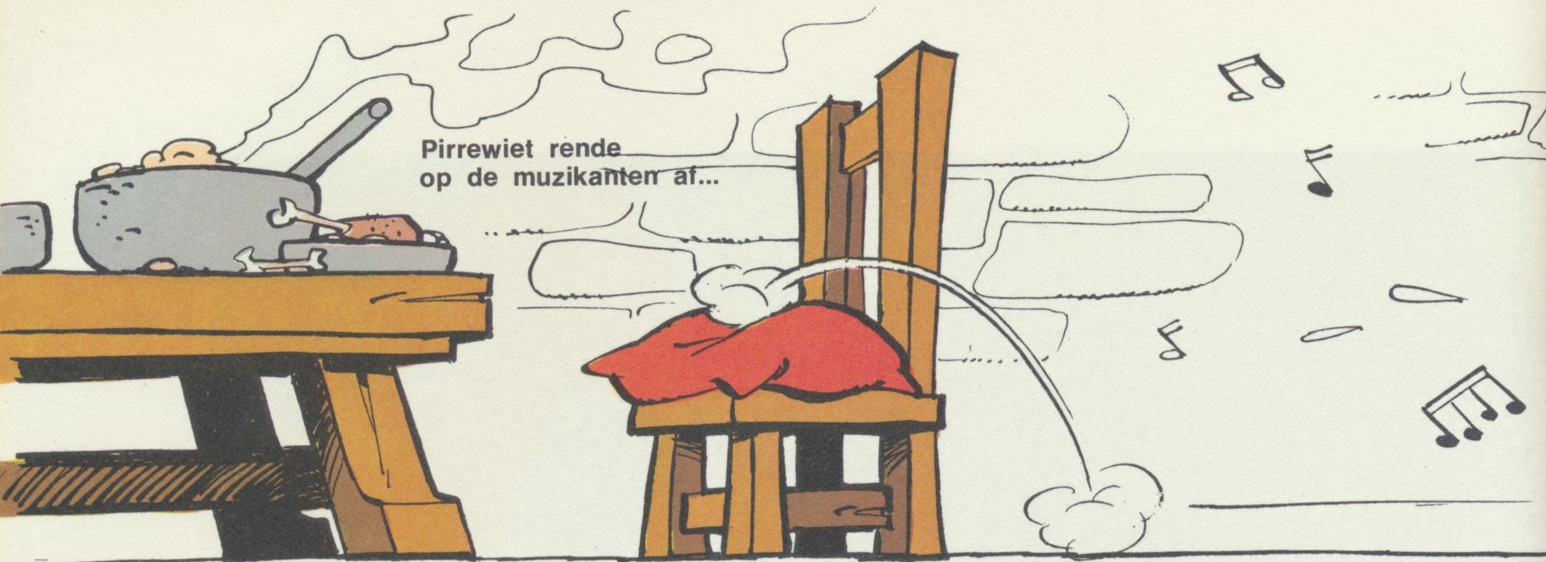
« Vanmorgen ? Op de binnenplaats van het kasteel ? »

« Ja, ik weet het wel zeker. Daar moet-ie gevallen zijn. »

Zo, zoooooo, dacht Pepersack bij zichzelf. « Hela, herbergier. Zadel mijn paard ! Ik moet weg ! »

« Hee, meneer Pepersack », riep de koopman, « heeft u geen belangstelling voor een mooie bazuin ?!... »

Maar Pepersack hoorde hem niet eens meer. Zodra zijn paard was gezadeld, reed hij in galop naar het kasteel. Op zoek naar een fluit met maar zes gaatjes...

Diezelfde avond was er een groot galadiner op het kasteel. Tussen de gangen door traden artiesten op. Ook minstreels, die veel last hadden van Pirrewiet. Want als er ergens muziek wordt gemaakt, moét hij erbij zijn. Nu dus ook. Telkens ging Pirrewiet in de buurt van de muzikanten zitten en begon verschrikkelijk hard en verschrikkelijk vals mee te jammeren. Hoé vaak hij de zaal ook werd uitgegooid, steeds kwam hij hardnekkig terug om zijn, door niemand gewenste, bijdrage te leveren.

Toen Pirrewiet voor de zoveelste keer op weg terug naar de grote zaal was, sprak iemand hem aan :

« Heer Pirrewiet ? »

« Dat ben ik, ja... »

« Mijn naam is Pepersack... Matthijs Pepersack. Mag ik zo vrij zijn te zeggen dat ik bijzonder van uw laatste lied heb genoten ? »

« Aha ? »

« Ik hoorde dat u diverse instrumenten méésterlijk bespeelt... »

Pirrewiet blaakte van trots ! Eindelijk... EINDELIJK iemand die zijn muzikale talenten erkende !

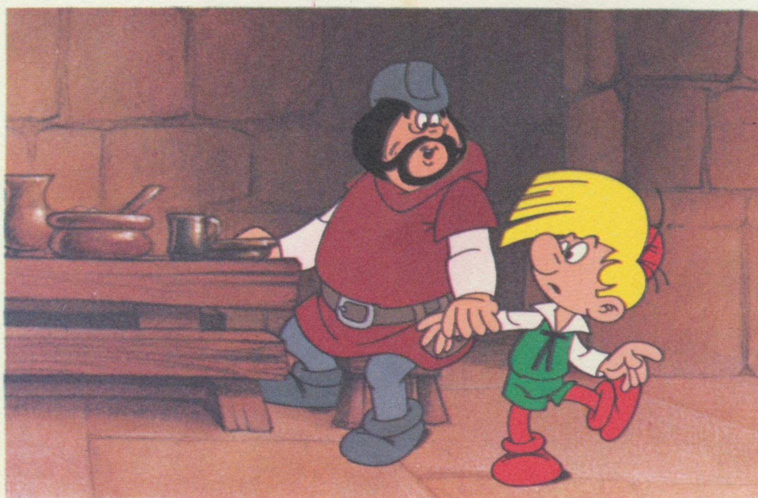
« Inderdaad. Ik bezit ook een hele kollektie instrumenten ! »

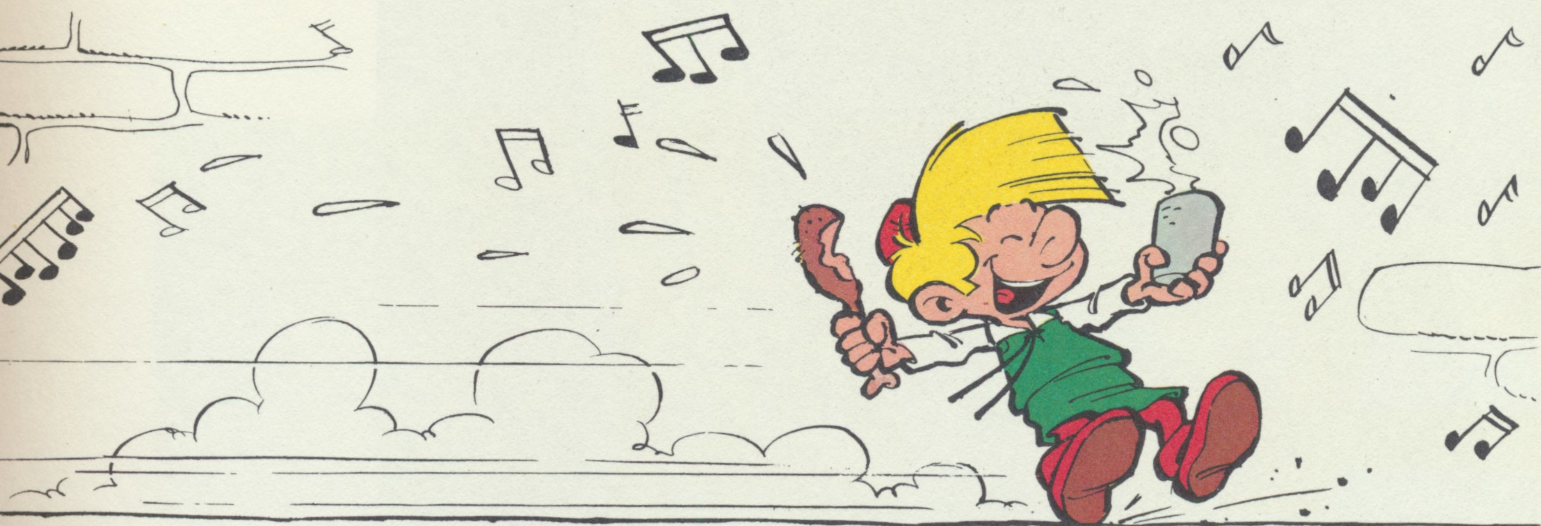
« Is het wèrkelijk », huichelde Pepersack, met een begerige blik in de ogen...

« Ja, werkelijk. Ik heb ze in m'n kamer. Belangstelling ? »

« Oh ja... als ik die eens mag zien... »

Een stevige hand hield hem tegen...

Door de deur van de zaal heen, zag Johan zijn kameraad met de onbekende staan praten :

« Wie is die vent daar bij Pirrewiet, vroeg hij de koning... »

« Oh, een reiziger... hij vroeg onderdak voor vannacht. Dat is hem verleend... »

« Raar is dat. Ik zie de man voor de eerste keer van m'n leven, maar toch vertrouw ik 'm niet. Er is iets verdacht aan die snoeshaan... »

Datzelfde ogenblik troonde Pirrewiet zijn bewonderaar mee naar zijn kamer om hem zijn verzameling instrumenten te laten zien :

« Castagnetten heb ik ook... en een cello... »

« Persoonlijk ben ik een groot liefhebber van fluitspel », merkte Pepersack terloops op...

« Aha ! Een fluit is er ook bij ! Maar da's geen gewóne fluit... »

« O nee ? »

« Nee, nee. 't Is een fluit met zes gaatjes. En als je op die fluit speelt, begint iedereen te dansen... »

Pepersack speelde zijn rol uitstekend...

« Ach kom ! U neemt me in de maling ! »

« Je gelooft me niet, hmm ? Nou, je zult het wel zien ! Wacht maar ! »

En vèrder liepen Pirrewiet en Pepersack de gang in...

Trots liet Pirrewiet zijn muziekinstrumenten zien...

Ondertussen waren andere bezoekers op weg naar het kasteel. Boven de torens naderde een spookachtig silhouet.

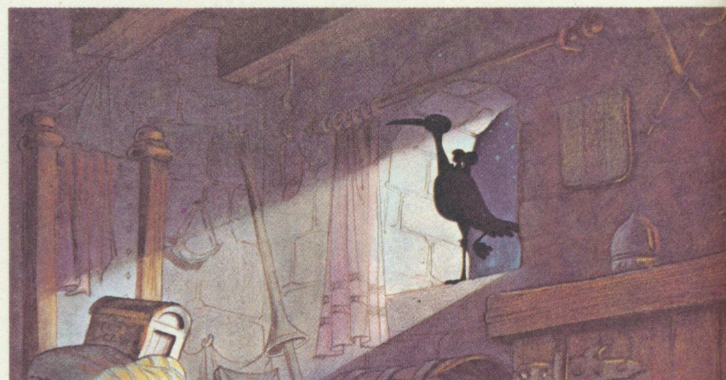
Een gevleugelde gedaante zweefde boven het kasteel. Een grote, sierlijke gedaante die nauwelijks afstak tegen de diepblauwe nachthemel. Een ooievaar was 't. Met op zijn rug... passagiers. Heel kleine passagiers, die opgewonden met elkaar spraken...

« Wat heeft de Grote Smurf je precies gesmurft ? »

« Dat we in de kamer van Pirrewiet moesten smurfen ! »

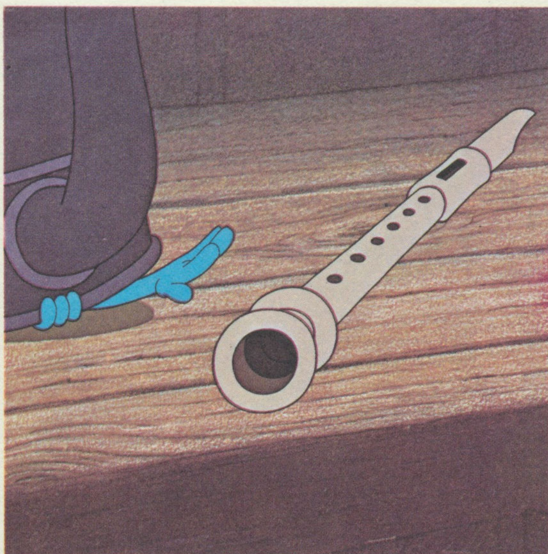
« Nou, dat smurfen we dan toch ! »

Geruisloos landde de ooievaar op de vensterbank van Pirrewiets kamer. Twee kleine gestalten schoten vliegensvlug het vertrek binnen. Weer klonk opgewonden gefluister van hoge stemmetjes :

« Daar ! Op de schoorsteenmantel ! »

Wat waren dat toch voor wezentjes ? Ze waren nog kleiner dan kabouters. Nauwelijks drie mandarijntjes groot. Snel glipten ze onder een helm die ook op de schoorsteenmantel lag, en duwden die in de richting van de fluit met de zes gaatjes. Daar vlakbij ging de rand van de helm omhoog... een klein blauw handje strekte zich gretig naar de

De hand die naar de fluit werd uitgestoken, trok snel terug...

fluit uit, had die bijna te pakken, toen :

« Wel alle smurfen ! Daar komt iemand ! Opgesmurft ! »

De stem van Pirrewiet werd hoorbaar :

« ... en de ballade van de Gehangen Gehangene speel ik ook voor je. Werkelijk, een adembenemend lied ! »

Onder de deur door werd licht zichtbaar...

« Versmurft nog an toe ! 't Is missmurft ! »

Net toen de fakkel in Pirrewiets hand achter de deur tevoorschijn kwam, vloog de ooievaar weg...

« Alsjeblieft », zei Pirrewiet... « De toverfluit ! »

« Ongelofelijk, murmelde Pepersack. Een fluit waardoor je iedereen kunt laten dansen ! Dat bestààt toch niet. Eh... mag ik 't eens proberen ? »

Daar moest Pirrewiet even over nadenken :

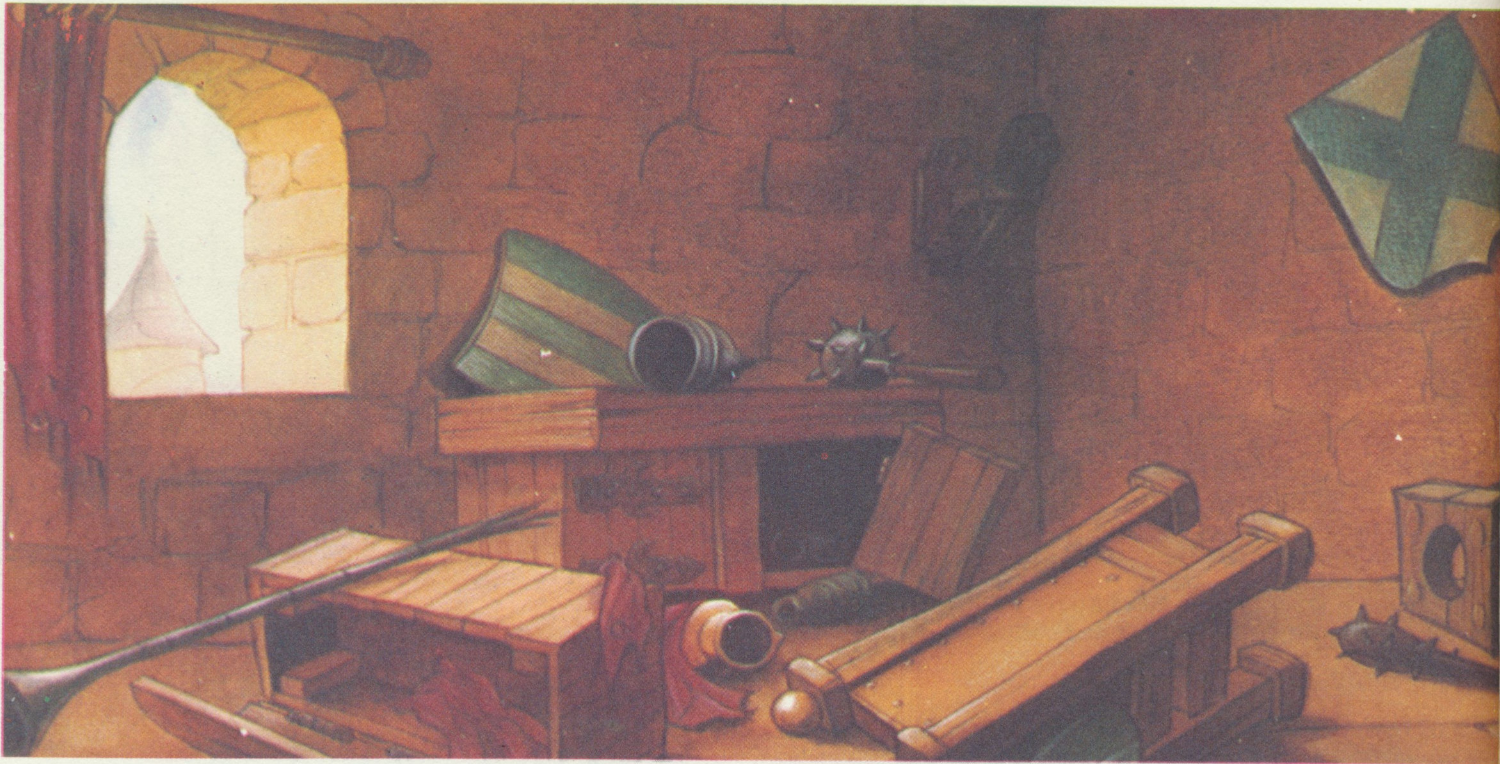
« Eh... tja... goed, maar wél meteen ophouden, hoor, als ik 't zeg !... »

« Natuurlijk, natuurlijk... »

En Pepersack zette de fluit aan zijn lippen...

Met een duivelse grijns om de mond, begon Pepersack te spelen.

De volgende ochtend zag Pirrewiets kamer er uit als een slagveld...

Met een nog zuurder gezicht dan ze normaal al had, stond juffrouw Barbara van achter haar borduurraam op. Hield die vervelende Pirrewiet dan nóóit op met dat gebonk ?!...

Driftig beende ze naar Pirrewiets kamer, gooide de deur open en foeterde :

« Meneer Pirrewiet, ik zou u beleefd maar dringend... »

Geschrokken sloeg juffrouw Barbara de hand voor haar mond. Alles maar dan ook àlles in Pirrewiets kamer lag ondersteboven. En Pirrewiet zelf lag gebonden als een worst en met een doek voor z'n mond tussen de rommel in. Met zijn gebonden benen bonkte hij op de grond om de aandacht te trekken...

« Afschuwelijk ! Ik zal u meteen losmaken ! Zooo, en nou nog die prop uit uw mond... »

Meteen daarop veranderde het medelijden van juffrouw Barbara in opperste ontzet-

Gebonden en gekneveld, probeerde Pirrewiet de aandacht te trekken...

ting als gevolg van de stortvloed scheldwoorden uit Pirrewiets mond...

« Dat stuk tuig ! Die smerige trappelzak ! De ongewassen luier ! »

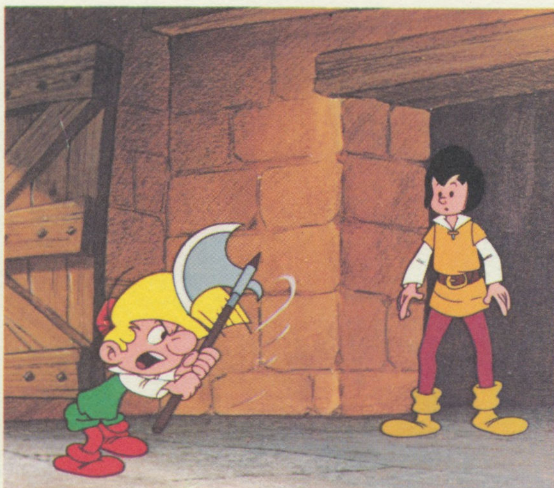
« Help ! » gilde juffrouw Barbara wegvluchtend...

Door het dolle heen, zwaaiend met een strijdbijl, rende Pirrewiet de gang in :

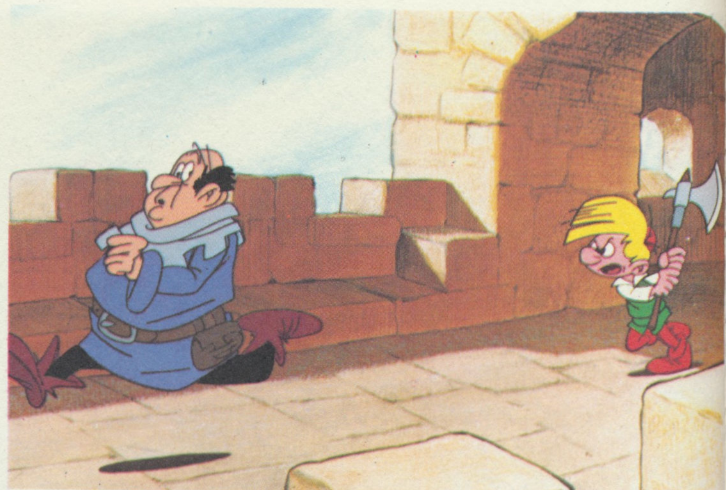
« Waar zit die schurftige schoft ! Die gedeukte kruik ! Die verrotte kaas ! Die Schoelje ! Die schurk ! Die bandiet ! »

Pirrewiet was door het dolle heen.

Verwensingen schreeuwend ging Pirrewiet op zoek naar Pepersack.

Als een publiek gevaar liep Pirrewiet met z'n bijl te zwaaien.

Pirrewiet rende het hele kasteel door op zoek naar Pepersack. Onophoudelijk verwensingen uitbrakend en vervaarlijk met de strijdbijl zwaaiend die even groot was als hijzelf. Hij was werkelijk blind van woede :

« Waar zit je, rotte vis ? Kom hier, dan haal ik je binnenstebuiten ! »

Iedereen die Pirrewiet zag aankomen, maakte natuurlijk dat-ie wegkwam. En dat was wel nodig ook...

« Mij laten dansen, hmmm ! Mij laten dansen tot ik er bij neerviel, hmm ! Ik zal JOU laten dansen ! Aan een eind touw ! Stinkdier ! Ik hak je in hapklare brokjes !

't Gebeurde bij de grote trap. Pirrewiet kwam van de ene kant, de koning van de andere. Met een enorme klap botsten ze tegen elkaar. Zelfs de kroon vloog van het hoofd van de koning...

« Wat is er toch aan de hand ? » wilde hij weten.
« Sire ! Ze hebben de fluit gestolen... »
« Och, is dat nou zo'n ramp ? » antwoordde de koning die inwendig dolblij was...
Maar Johan herinnerde hem :
« Vergeet niet dat het een toverfluit is, Majesteit ! »
« Ja, als je er te lang naar luistert raak je bewusteloos. »

Johan en Pirrewiet legden de koning uit hoe belangrijk die diefstal wel was...

« Ik vertrouwde die Pepersack toch niet », zei Johan...
« Met die fluit gaat-ie iedereen natuurlijk beroven ! »
De koning begon zich nu ook ongerust te maken :
« Hoelala ! Da's ernstig ! Héél ernstig ! Die Pepersack hoort achter slot en grendel ! »
Even later reden Johan en Pirrewiet de kasteelpoort uit...

... En begaven zich op weg...

Pepersack schudde iedereen uit die hij tegenkwam...

Tja, die doortrapte Pepersack had 'n feilloze manier gevonden om z'n zakken te spekken. Hij speelde net zolang fluit tot zijn slachtoffers bewusteloos neerzakten en roofde dan hun geld en kostbaarheden. Niemand kon iets tegen hem beginnen. Zodra er gevaar dreigde, van de schout of van woedende slachtoffers, begon Pepersack op z'n fluit te spelen. Hij plunderde de hele streek zonder dat iemand hem een strobreed in de weg legde...

Tevergeefs trachtten Johan en Pirrewiet een spoor van de bandiet te vinden. Het land was ook zo groot en die vent kon overal zitten...

Weer anderen waren ook op zoek naar de fluit met zes gaatjes. Een ooievaar volgde Pepersack overal. En 's nachts strekten kleine blauwe handjes zich naar de fluit uit. Maar steeds grepen ze mis...

Na enkele lange uitputtende dagen, moesten Johan en

... Terwijl Johan en Pirrewiet
ontmoedigd verder zochten...

Van wie is dat kleine handje
dat de toverfluit wil grijpen ?

De man vertelde hoe Pepersack hem van alles had beroofd...

Pirrewiet echt stevig op hun tanden bijten om het niet op te geven. Want 't leek wel of Pepersack in rook was opgegaan. Nergens was een spoor van hem te vinden. Tot ze 't die man daar vroegen...

« Ja nou ! En óf ik die heb gezien ! Nog maar net een uur geleden ! Een kar met

Wat zou Pepersack het hard te verduren krijgen !

een paard ervoor had-ie. En een fluit ! Daar begon-ie op te spelen zodra hij me zag. Dànsen moest ik toen ; tot ik er bewusteloos bij neerviel ! Toen ik weer bijkwam was die vent weg, de kar weg en waren de goudstukken uit mijn beurs verdwenen ! »

« Nou hebben we 'm, Pirrewiet ! » riep Johan uit. « Zo'n kar is natuurlijk veel langzamer dan onze rijdieren ! We moeten 'm zó hebben ingehaald ! Kom op !! »

« Kom op ! » riep ook Pirrewiet, terwijl hij z'n geit Sikje een por in de flanken gaf.

Het paard kon de kar nog maar nauwelijks vooruit krijgen. Want de buit die Pepersack inmiddels bij elkaar had geroofd was groot. Maar vooral zwààr ! De kistjes met

Geen gevaar vermoedend, reed Pepersack rustig verder...

edelstenen, zakken met goudstukken, en rollen kostbare stoffen drukten loodzwaar op de wiel-assen. Pepersack telde een zak goudstukken :

« Vijftienhonderdtwee... vijftienhonderddrie... Oh ! Wat een oplichters ! Hebben ze me 'n vals goudstuk gegeven !... Vijftienhonderddrie... »

Hoefgetrappel achter hem, trok Pepersacks aandacht.

Pirrewiets woedende stem doorkliefde de lucht :

« Daar gaat die vuilak ! Dat bedorven ei !! »

Pepersack herkende z'n twee achtervolgers meteen :

« Johan en Pierrewiet ! » riep hij geschrokken uit !

« Nou ben je d'rbij, mooie fluitendief ! Dacht zeker dat je van ons af was, hmm ?! Haaah, dan zit je er lelijk naast ! Wacht jij maar 'ns eventjes... ! »

Toen hij stemmen achter zich hoorde, vloekte Pepersack hard...

Pepersack gooide de zak goud in de kar en sprong snel van de bok...

Fluks haakte hij de fluit van zijn gorden en begon erop te spelen. De muziek van de toverfluit wierp Jo-

Bij de eerste tonen, vlogen Johan en Pirrewiet van hun rijdier.

han en Pirrewiet met geweld van hun rijdieren. En zodra ze op de grond lagen, krabbelden ze als betoverd overeind en begonnen te dansen...

Met inspanning van zijn laatste krachten probeerde Johan bij Pepersack te komen, om hem de toverfluit uit z'n vingers te rukken.

Buiten westen bleven ze liggen terwijl de kar wegreed...

Maar al spelende deed Pepersack een paar stapjes achteruit. Johan en Pirrewiet tuimelden, volkomen uitgeput, bewusteloos op de grond neer. Gemeen grijnzend klom Pepersack weer op de bok van de kar...

Sikje, Pirrewiets rijdier, vond het maar raar.

Waarom lag haar baasje nu op de grond ? Ze snuffelde 'ns aan hem, beet 'm

Sikje snapte er niets van...

speels in de schouder en gaf 'm een lik over z'n neus, maar niks hielp. Hij werd maar niet wakker ! Nou, dacht Sikje, dan maar grof geschut. Ze liep achteruit, boog het hoofd en stormde met haar hoorns vooruit recht op Pirrewiet af...

PATS ! Sikje stootte haar baasje de lucht in. Hoog vloog Pirrewiet ; buitelde, wentelde en kwam met een

« Hoe kun je nu tegen een toverfluit vechten ? » vroeg Johan.

plof weer op de grond terecht. Maar wakker was-ie nog niet ! Toen pakte Sikje 'm maar bij z'n kraag en sleepte 'm naar een nabijgelegen vijver. PLONS ! Pirrewiet ging meteen onder. Maar dook een paar sekonden later hoestend en proestend weer op. Het koude water had hem weer bijgebracht ! Druipend kroop hij op de kant waar hij Johan bij probeerde te brengen :

« Johan ! Kom op ! We moeten Pepersack achterna ! »

« Dat heeft geen zin, Pirrewiet. Tenminste niet zolang hij die dekselse fluit heeft. Daarmee is-ie onoverwinnelijk. Maar ik weet wie ons misschien kan helpen. Kom mee, we vragen raad aan magiër Homnibus ! »

« Jaaah ! Prima idee ! Kom op, erheen !! »

Overal stonden er flessen
en distilleerkolven...

Uit de ontelbare kolven, stolpen, buizen en buisjes in Homnibus' laboratorium, steeg een vreemd gepruttel en gesputter op. Homnibus hoorde 't niet eens. Hij had het veel te druk. Totdat zijn helper hem de komst van Johan en Pirrewiet meldde. Onmiddellijk liet Homnibus zijn experimenten voor wat ze waren en liep onze vrienden breed lachend tegemoet...

Johan en Pirrewiet vielen maar meteen met de deur in huis : « Wat kon je tegen die toverfluit beginnen ? »

« Niets... totaal niets », zei Homnibus met een pijnlijke uitdrukking op zijn gelaat. « Niemand kent het geheim van de fluit met zes gaatjes. Niemand weet dus ook een bestrijdingsmiddel. Behalve dan de Smurfen, natuurlijk. »

« De wàt ? »

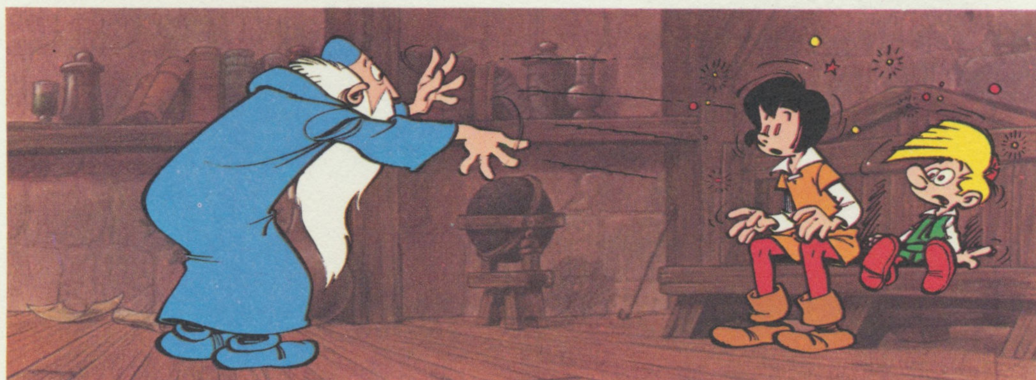
« De SMURFEN. Die hebben die fluit gemaakt. »

« Nou, dan vragen we die Smurfen toch om hulp ! » merkte Johan op.

« Onmogelijk... absoluut onmogelijk », antwoordde Homnibus hoofdschuddend.

Maar na een ogenblikje

Homnibus kwam op hen toe met reuzegrote ogen...

nadenken voegde hij eraan toe :

« Onmogelijk... via de normàle weg, dan. Maar ik weet misschien wel een manier om jullie in Smurfenland te krijgen. Die manier heet : hypnokinese ! »

« Hypno... HOE ? »

« Hypnokinese. Daar kun je mensen met je gedachten mee overbrengen naar andere plaatsen. Ga maar op die bank zitten... »

Johan en Pirrewiet deden dat eerder ongerust.

« Wat gaat er nou gebeuren ? »

« Niet veel. Jullie vallen alleen in slaap... »

« Alweer ? » zuchtte Pirrewiet...

« ...En in het land van de Smurfen worden jullie weer wakker. Nou, kijk me diep in de ogen... diep... dieper... je krijgt slaap... slaaaap... slaaaaap... »

De ogen van Homnibus werden kakelbont gekleurde, snel draaiende schijven. Zijn handen maakten geheimzinnige bedwelmende bewegingen. Homnibus' diepe stem weergalmde in de hersens van Johan en Pirrewiet, die onweerstaanbaar in diepe slaap verzonken...

In een heel vreemde omgeving werden ze weer wakker. 't Leek wis en waarachtig wel een droomlandschap. Met die schitterende kleuren en die vreemde, ondefinieerbare geur die je neus prikkelde. Johan en Pirrewiet keken stomverbaasd om zich heen :

« Waar zijn we in vredesnaam ? »

Johan antwoordde : « Als Homnibus zich niet heeft vergist, moet dit 't land van de Smurfen zijn. Maar waar zitten die dan ?! Ik zie niks of niemand ! »

Ze liepen zomaar een eind op goed geluk door het schitterende landschap. Met de reusachtige bomen, de fel gekleurde bloemen en de enorme paddestoelen.

Een hoog stemmetje weerklonk ineens in de buurt

Een prettig dorp op de heuvelkam...

van Pirrewiets rechtervoet :

« Hee ! Kun je niet uit-smurfen ! Je smurft me bijna plat ! »

Pirrewiet schrok zich een hoedje !

« Huh ?! W... WA... WA-WAZDA ?!! W... WIEJISDAAR ?! »

Johan zag 'm het eerst :

« Pirrewiet ! Dààr !! »

Een klein, heel klein blauw mannetje met een wit broekje aan kwam ineens, hevig gebarend, uit een graspol tevoorschijn :

« Hee... maar... Tjonge ! Sapperdesmurf ! Johan en Pirrewiet ! Ook toevallig ! Dat zal de Grote Smurf smurf vinden ! Kom mee, dan smurf ik jullie naar het dorp ! »

« Wat brabbelt-ie nou allemaal ? » vroeg Pirrewiet...

Johan krabbelde 'ns achter het oor :

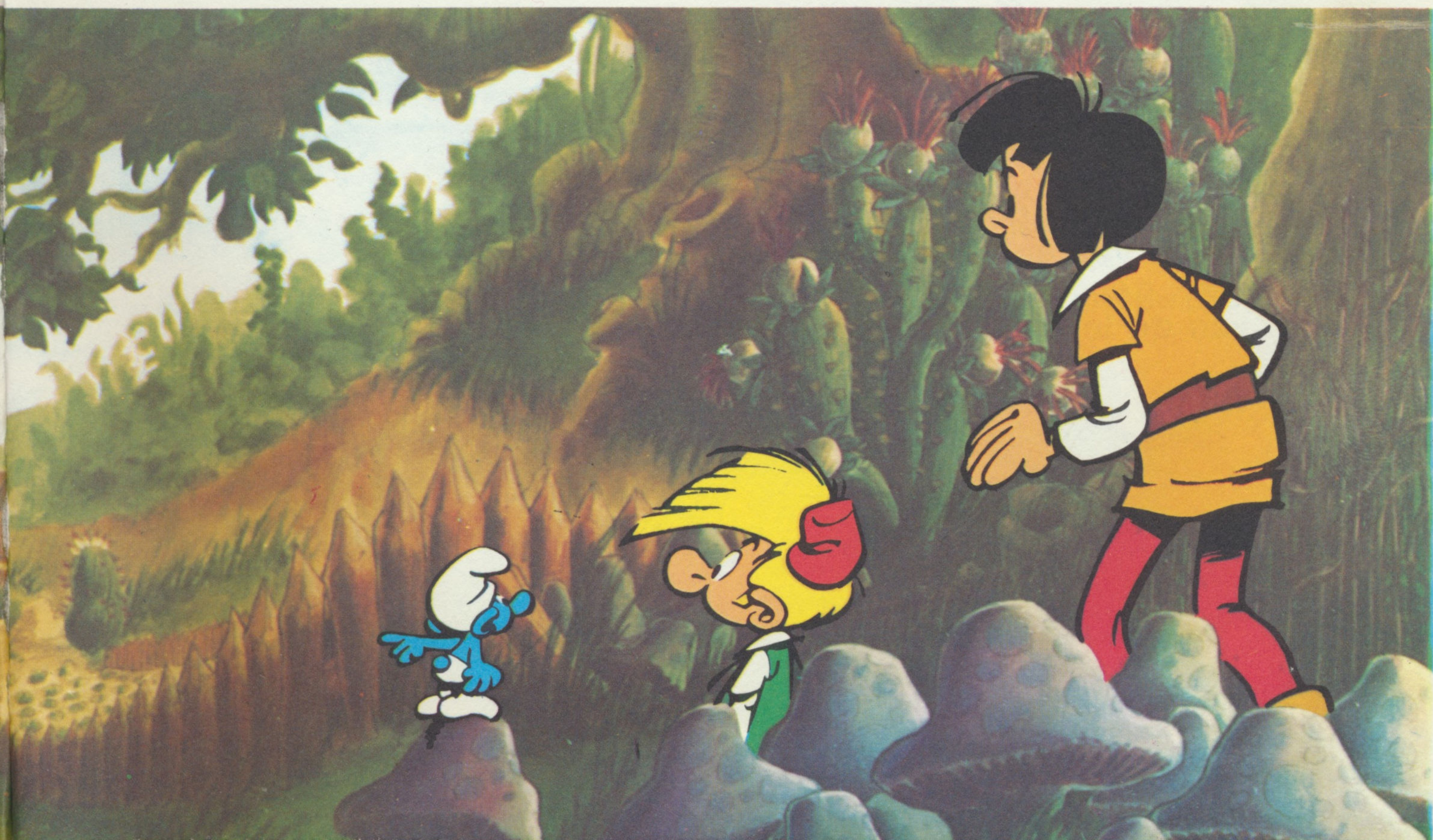
« Volgens mij wil hij dat we 'm volgen... »

De smurf was een behoorlijk eind van huis. Dat hadden Johan en Pirrewiet al gauw door. Want de tocht nam een aardig tijdje in beslag. Een tijd die onze vrienden besteedden door van de gigantische bergen, de huiveringwekkend diepe dalen en de onophoudelijk babbelende smurf te genieten. Tot het dorp van grote paddestoelen ineens voor hun ogen zichtbaar werd...

« Hallo ! Smurfen ! Zie 'ns wie ik heb gesmurft ?! »

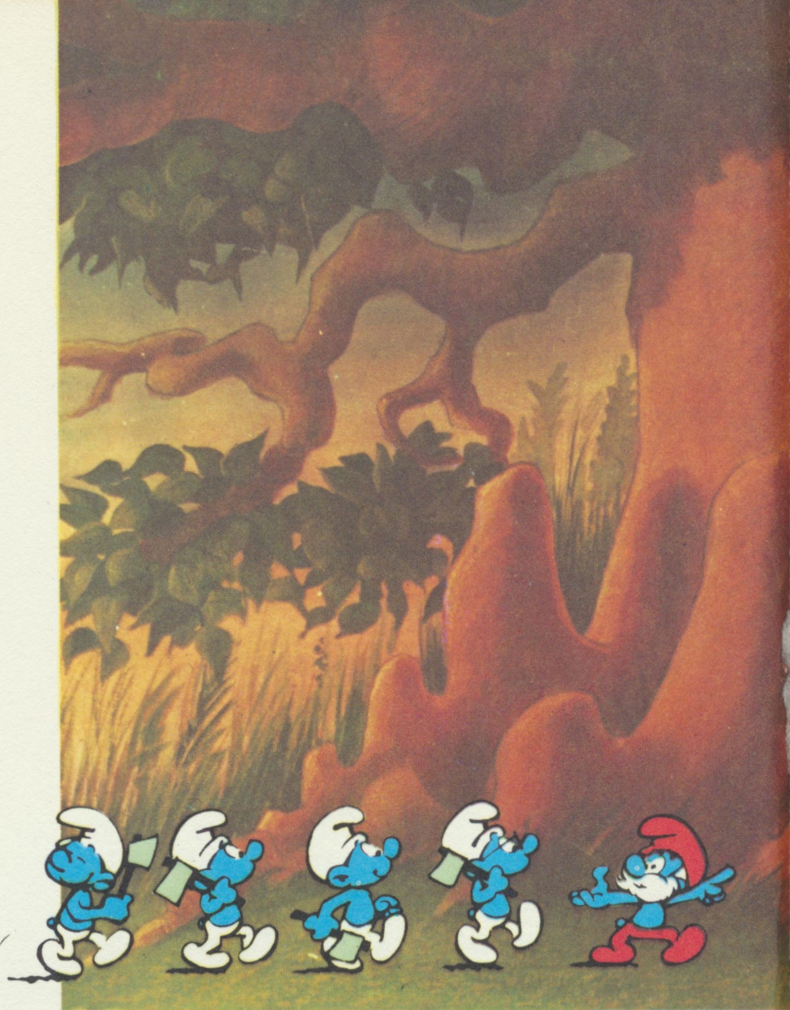
Ogenblikkelijk was het hele dorp in rep en roer.

Alle smurfen lieten hun bezigheden in de steek en repten zich naar Johan en Pirrewiet...

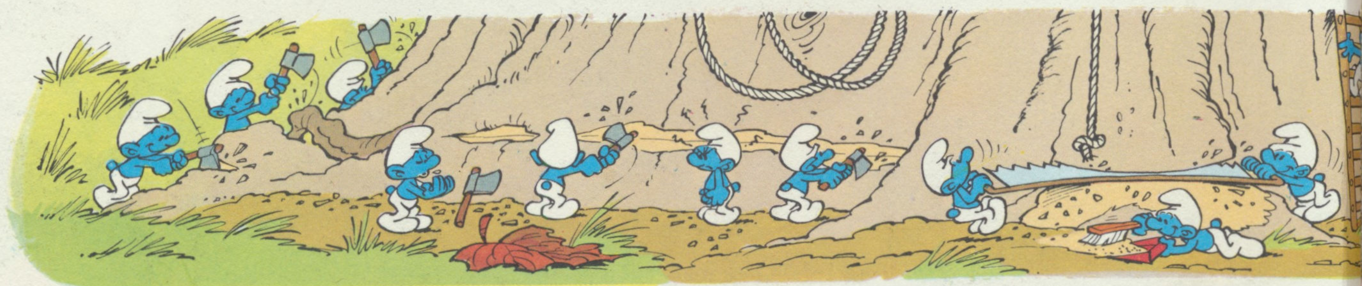
De Smurfen liepen voor Johan en Pirrewiet uit door het bos...

Zoals de Smurf al had gezegd, was de Grote Smurf — de enige Smurf met een witte baard en een rode broek — erg blij met de komst van de twee kameraden. Hij wist al lang dat Pepersack de toverfluit had gestolen. Hij liet een paar van zijn Smurfen Pepersack ook volgen, overal waar hij zijn veile praktijken wenste uit te voeren. Maar dat was niet genoeg om de macht van de toverfluit te breken.

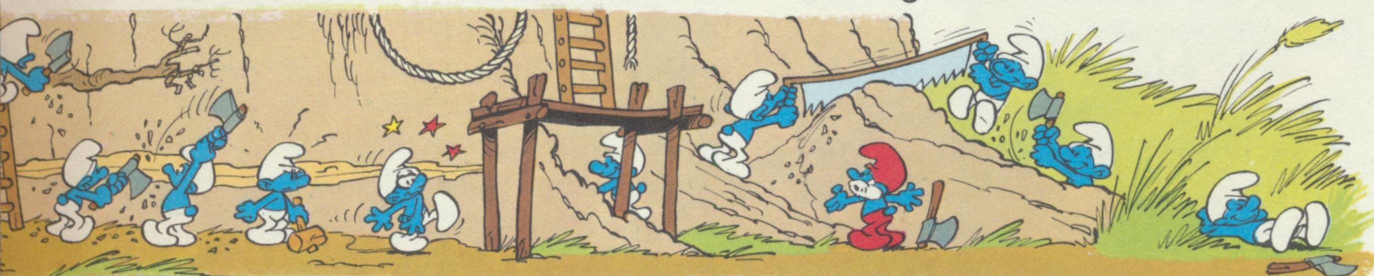
Ineens, volkomen onverwacht, kreeg de Grote Smurf een idee. Hij stelde voor nog een toverfluit te maken. Daarmee gewapend kon iemand proberen Pepersack de eerste fluit met zes gaatjes afhandig te maken. En onmiddellijk trokken alle Smurfen met zagen, bijlen en wiggen naar het bos en bleven bij een ongelooflijk dikke boom staan. Want toverfluiten maak je van hout van heel oude, dikke bomen...

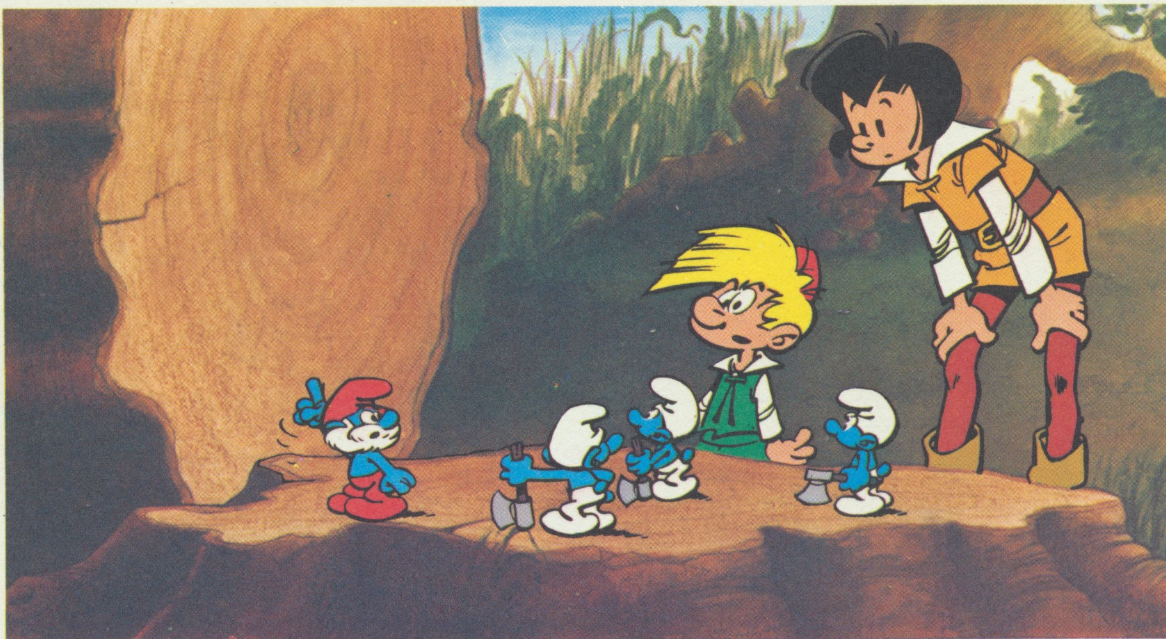

Overijverig bood Pirrewiet aan bij 't hakken te helpen. Maar Pirrewiet, met z'n twee linkerhanden, slaagde er alleen maar in binnen vijf minuten de boom nauwelijks, maar de bijl totààl te vernielen. Na wat zuinige blikken van de Grote Smurf hield Pirrewiet op en keek toe hoe de Smurfen de boom te lijf gingen onder 't zingen van :

« En de Smurf, smurf, smurf, doet van Smurf, smurf, smurf... »

Een fantastisch gezicht was het : die kleine mannetjes van nauwelijks drie mandarijnen groot die de enorme woudreus velden. Onvermoeibaar zaagden, hakten, hamerden en wrikten de Smurfen in, aan en op de boom. Onvermoeibaar ook zongen ze hun Smurfenlied. Zelfs toen de zon onderging bleven ze aan het werk. En Pirrewiet zwoer bij hoog en bij laag dat hij niet in slaap zou vallen voordat de boom was geveld...

Om de fluit te maken moet je de ziel van de boom nemen...

Maar Pirrewiet viel tóch in slaap en werd pas wakker door een enorm gekraak, gevolgd door een harde klap : de boom was geveld. Klaarwakker sprong Pirrewiet overeind en vroeg de Grote Smurf :

« Welke tak zal ik afzagen ? Die mooie rechte daarginds ? »

Glimlachend legde de Grote Smurf uit dat je geen hele boom omhakt als je alleen maar een tak nodig hebt en dat toverfluiten gemaakt worden uit de ziel van heel oude bomen. Dus gingen de Smurfen weer aan de slag en schalde tussen de bomen weer het :

« En de Smurf, Smurf, Smurf, doet van... »

Pirrewiet werd knap ongeduldig. Wanneer was die tweede fluit nou eindelijk klaar ?!

Om maar wat te doen te hebben, probeerde Pirrewiet zich de Smurfentaal eigen te maken. Erg moeilijk kon die volgens hem nooit zijn. Je verving de zelfstandige naamwoorden door '' smurf '' en de werkwoorden door '' smurfen '' en klaar was kees. Maar dat viel lelijk tegen. Want om te proberen wilde Pirrewiet een glaasje water vragen en zei keurig : mag ik een smurfje smurf ?

Waarop de Smurfen hem achtereenvolgens aanboden : een bosje gras, een snufje zout, een paasei van twee jaar geleden en een hoop dingen meer. Tot Pirrewiet er de brui aan gaf en mokkend en tierend in een hoek kroop. Daar kreeg hij even later, om te kalmeren... een glaasje water.

Het werk was intussen flink opgeschoten. En tegen

Pirrewiet keek ongeduldig toe hoe de Smurfen een feestje organiseerden.

middernacht kon de Grote Smurf mededelen :

« Zo, de fluit is klaar ! »

Pirrewiet had de fluit liefst meteen aangepakt en de achtervolging van Pepersack meteen weer voortgezet. Maar de Smurfen vonden dat de overdracht feestelijker moest gebeuren. En wat is er feestelijker dan een feest ?! Waarvan de voorbereidingen dan ook onmiddelllijk begonnen. En zo moest de ongeduldige Pirrewiet mee aanzien hoe vuurvliegjes lampions bemanden, hoe de salsparillataarten (salsparilla is het lievelingskostje van Smurfen) werden aangedragen en hoe de Smurfen zich bij de muziek van een orkestje kostelijk amuseerden met dans, zang en spel. En net... nét toen de Grote Smurf hen dan eindelijk de fluit wou overhandi-

gen, voelden onze vrienden zich slaperig worden en dreunde de stem van tovenaar Homnibus :

« Wakker worden ! Opstaan ! »

De Smurfen stonden perplex. Pal voor hun ogen vielen Johan en Pirrewiet zomaar in slaap. Maar hun verbazing kende helemaal geen grenzen meer toen onze en hun twee vrienden, vlak nadat ze in slaap waren gevallen, ineens doorzichtig werden en vervolgens in het niets verdwenen. Zelfs de Grote Smurf snapte er geen sikkesmurf van. En dàt wil wat zeggen !...

Homnibus had de twee maten teruggehaald. Dat was wel duidelijk. Maar waarom ? Om de eenvoudige reden dat de oude wijze, begaan met het lot van de twee vrienden, ongerust was geworden. Zo ongerust dat hij tenslotte maar de toverformules had uitgesproken om Johan en Pirrewiet terug te brengen naar zijn laboratorium. En dat was gelukt...

« Wakker worden ! Opstaan ! », dreunde Homnibus' stem...

Net voordat hij in slaap viel, herinnerde Pirrewiet zich nog dat het zo raar was dat dat uitgerekend op dat moment moest gebeuren. Vervolgens deed hij wat Homnibus verlangde... en werd wakker.

« Wa... wat doen we hier ?! »

« Nee toch ! Hè, jesses ! Nee toch ! », riep Johan teleurgesteld uit.

« Waarom hebt u ons teruggehaald ? » tierde Pirrewiet.

Johan en Pirrewiet werden wakker... Wat was er dan toch gebeurd ?

« Veel te vroeg ! » gilde Johan er achteraan.

Homnibus trok een pijnlijke grimas :

« Ik werd ongerust. 't Is ook al zo'n tijd !... »

« Bijna was 't gelukt », gromde Johan.

En Pirrewiet legde uit :

« De Smurfen wilden ons net een nieuwe toverfluit geven. Kom op, transporteer ons terug ! »

De tovenaar zuchtte :

« Goed. Ga maar zitten... »

Opnieuw ging Homnibus voor Johan en Pirrewiet staan. Dan dreunde zijn stem :

« Kijk me in de... eh... diep in de ogen ! »

Maar zijn stem miste overtuiging... zijn handen misten de geheimzinnige bezweringskracht... zijn ogen stonden mat. Na een vergeefse poging al zijn krachten te concentreren viel Homnibus uitgeput op een stoel :

« Het spijt me verschrikkelijk. Ik kan niet meer ! »

Stampvoetend riep Pirrewiet uit :

« Maar het mòèt ! We moeten terug naar de Smurfen ! »

Johan bleef wat kalmer :

« Kunt u het niet eens met één van ons proberen ? Probeer 'ns met mij. »

Maar Pirrewiet stond al bij de tovenaar :

« Nee. Probeer 't met mij ! »

Pirrewiet moest op een krukje gaan staan om de tovenaar recht in de ogen te kunnen kijken, en zei :

« Vooruit ! Toe maar ! »

Vermoeid streek Homnibus over z'n voorhoofd :

« Ik weet niet of 't lukt. Ik ben zo zwak !... »

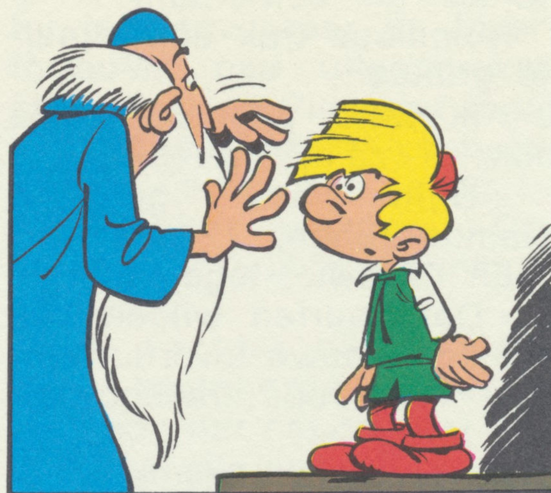
Tussen de tanden mompelend trok Pirrewiet de tovenaar mee...

Opnieuw maakten Homnibus' handen hun bezwerende gebaren. Pirrewiet keek hem diep in de ogen. Zó diep dat de tovenaar ging wankelen en als een blok achterover klapte.

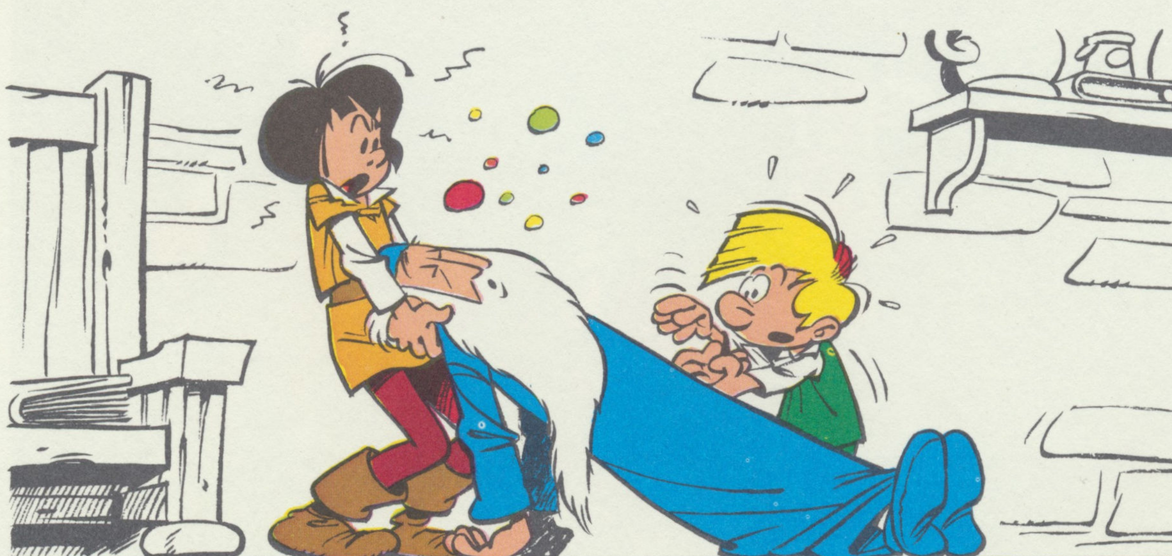
Op het nippertje slaagde Johan erin hem op te vangen. Hij begreep onmiddellijk wat er was gebeurd :

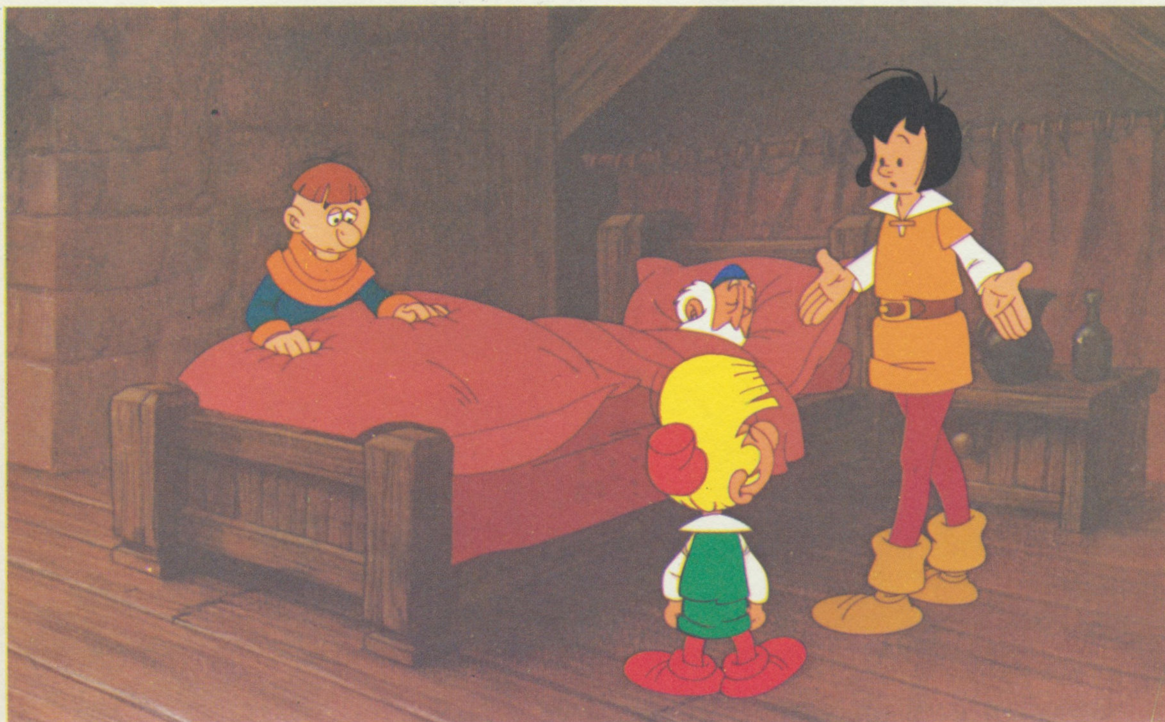
« Slim, hoor ! Potverdikkie wat handig ! Nou heb je Homnibus gehypnotiseerd ! »

Wat nu gedaan, zolang Homnibus nog niet was bijgekomen ?...

Door al dat lawaai gealarmeerd kwam Siebrand, Homnibus' helper, toegesneld. Toen hij zijn meester daar zo zag liggen, jammerde hij :

« Ogutogutogut ! Dat moest er wel van komen ! Hij werkt ook veel te hard ! Op zijn leeftijd ! Breng 'm gauw naar z'n bed ! »

Snel werd Homnibus toegedekt en een bezorgde Siebrand ging bij hem zitten, vast besloten daar bij hem te blijven.

« Maar die toverfluit dan ? » vroeg Pirrewiet.

« Die kunnen we vergeten. In elk geval tot het moment dat Homnibus weer genoeg kracht heeft om ons naar Smurfenland te transporteren. Er zit niks anders op dan wachten ! »

Het wachten viel zwaar. Boven het vuur hing een ketel met een krachtige bouillon. En als Homnibus even wakker werd kreeg hij daar steeds een kom van...

Pirrewiet werd bijna stapelgek van het wachten

Ongeduldig schoof hij heen en weer op de rand van het bed. Ook Johan had het moeilijk. Hij wist maar al te goed dat de toverfluit van de Smurfen alleen maar overwonnen kon worden door een tweede toverfluit van de Smurfen. Die op hen lag te wachten maar die ze niet konden halen !

« ... en Joost mag weten wat Pepersack nu allemaal voor onheil aanricht », bromde Johan in zichzelf.

Dreigend rees een onguur kasteel op in het barre landschap...

Grijnzend keek Pepersack naar de door mist omfloerste torens van het grimmig uitziende slot :

« Heh, heh... eindelijk ! Het slot van die oplichter van een Eigenheim. »

Op datzelfde moment dreunde de vuist van Eigenheim met een enorme klap op de tafel van de slotzaal :

« De belastingen moeten omhóóg, zeg ik je ! »

« M... maar Heer ! », stamelde Eigenheims schatbewaarder, « U slacht de kip met de gouden eieren ! En u haalt zich zo nog de toorn van de koning op de hals ! »

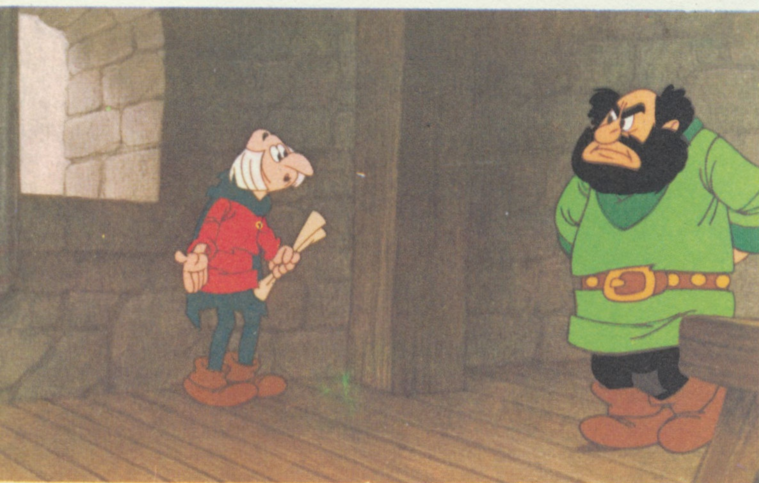
« Kan me niet schelen ! 'k Heb poen nodig ! »

Datzelfde ogenblik kletterde een leren buidel vol goudstukken bij Eigenheims voeten op de vloer :

« Alsjeblieft ! Daar heb je geld ! »

Eigenheim keek stomverbaasd op :

« Pepersack ! »

Terwijl de Heer van Eigenheim meer geld van zijn lijfeigenen eiste, kwam Pepersack binnen.

En tegen zijn schatbewaarder :

« D'ruit ! Laat ons alleen ! »

« Sukkel ! Ik had je toch gezegd je hier niet meer te vertonen !! », fluisterde Eigenheim.

« Bang dat ik over bepaalde strooptochten ga babbelen die we samen hebben uitgevoerd ? »

« Kop dicht ! Kom hier ! »

« Ik kom eigenlijk langs met een voorstel : hoe lijkt 't je de koning te verslaan en zijn plaats in te nemen ? »

« Lijkt me wel. Maar daar is veel geld voor nodig ! »

Pepersack draaide zich om en riep :

« Heedaar ! Breng de spullen binnen ! »

Een twaalftal mannen, gebukt onder de last van Pepersacks bagage, kwam de slotzaal ingestrompeld :

« En een leger heb ik ook nodig. Dat heb ik niet ! », vervolgde Eigenheim.

Uit een mantelplooi diepte Pepersack een kaart op :

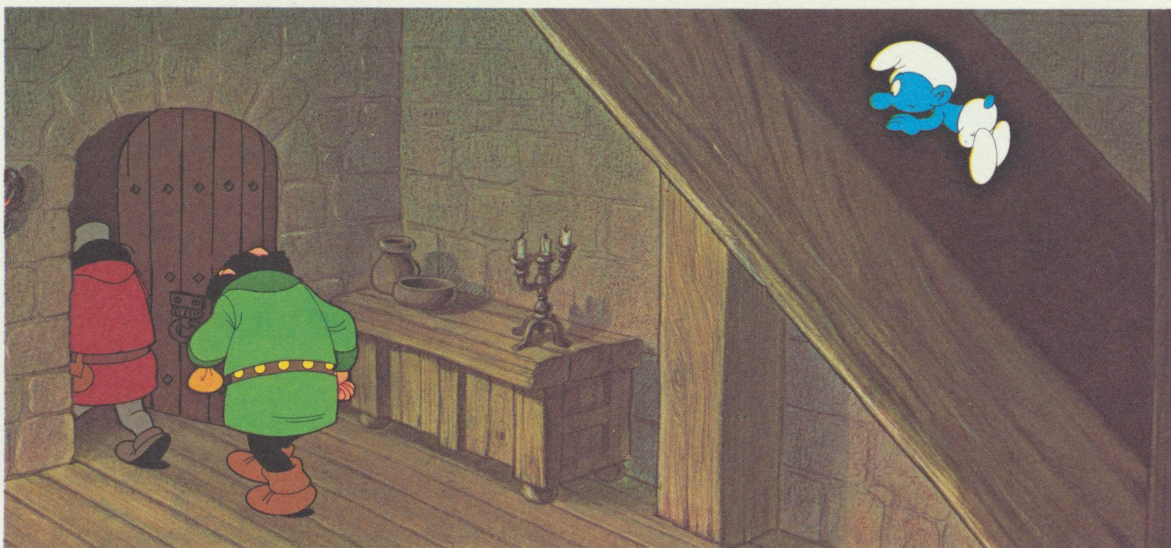

« Geld ? Maar dat hèb ik nu ! Kijk zelf. Laat mijn koffers halen, die vol schatten zitten ! »

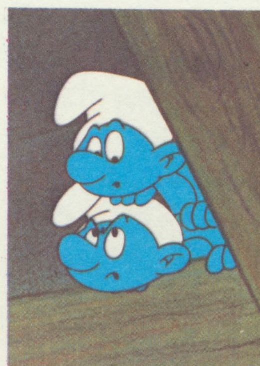

Pepersack ontrolde een kaart. « Dààr ligt het huurlingeneiland ! »

De Smurfen, die het gebeuren volgden, waren teleurgesteld...

« We hebben niet kunnen smurfen waar dat eiland zich bevindt. »

« Ik weet waar je huurlingen kunt krijgen. Voor een beetje goud doen ze alles wat je zegt ! »

« Hier, kijk... vanuit deze haven, Gravelingen, ben je vrij snel op dat eiland dat ik bedoel. »

« Hmm », dacht Eigenheim.

Jammer alleen dat de Smurfen, die Pepersack overal volgden om te proberen de fluit terug te krijgen, tegen de achterkant van de kaart aankeken. Ze zagen dus niet wààr precies dat huurlingeneiland lag.

Pepersack liep, de kaart opbergend, richting deur :

« Ik vertrek maar liever meteen naar Gravelingen. Daar ligt een boot voor me klaar. Over een dag of tien zie je me hier wel terug. »

Wèg was Pepersack. En de Smurfen keken elkaar peinzend aan. Hoe konden ze nou dat eiland vinden ?!

En toen kwamen daar de Smurfen aan, veel drukte makend...

Hoe langer hoe ongeduldiger wachtten Johan en Pirrewiet intussen tot Homnibus weer beter zou worden. Plotseling hoorden ze Siebrand, de helper van Homnibus, angstig uitroepen :

« Help ! Johan en Pirrewiet ! Daar ! D... daar ! »

Snel keken Johan en Pirrewiet door het raam en zagen een hele zwerm ooievaars neerstrijken. En van de ooievaarsruggen sprongen dolblije Smurfen !...

« D... de Smurfen ! » riep Pirrewiet uit.

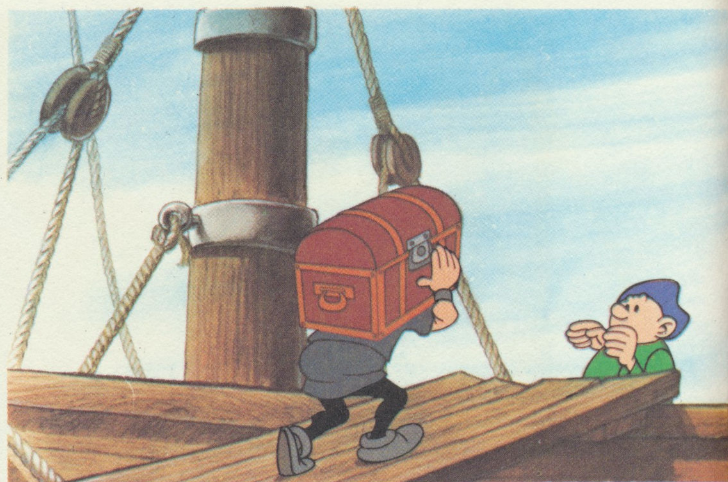
Daar kwam de Grote Smurf al aan :

« We dachten wel dat jullie hier zouden zijn. Alsjeblieft, we hebben de fluit meteen meegenomen. »

Zodra Johan hoorde dat Pepersack op weg was naar Gravelingen, besloot hij de achtervolging in te zetten. Pirrewiet, de Grote Smurf en drie andere Smurfen gingen met hem mee.

In de Gravelingse haven keek Pepersack toe op het laden...

Terwijl het schip van Pepersack met diens buit werd geladen, galoppeerden onze vrienden richting Gravelingen. Zouden ze nog op tijd komen om Pepersack in de kraag te vatten ?...

« Daar ! Daar staat z'n kar ! » schreeuwde Johan ineens, terwijl hij zijn paard inhield.

« Maar waar hangt-ie zelf uit ? » wilde Pirrewiet weten.

« Ik vraag 't die visser daar. Hallo, meneer. Weet u waar de berijder van die kar is gebleven ?! »

« Een kleine dikke ? », vroeg de visser.

« Ja ! »

« Met een gemene kop ? »

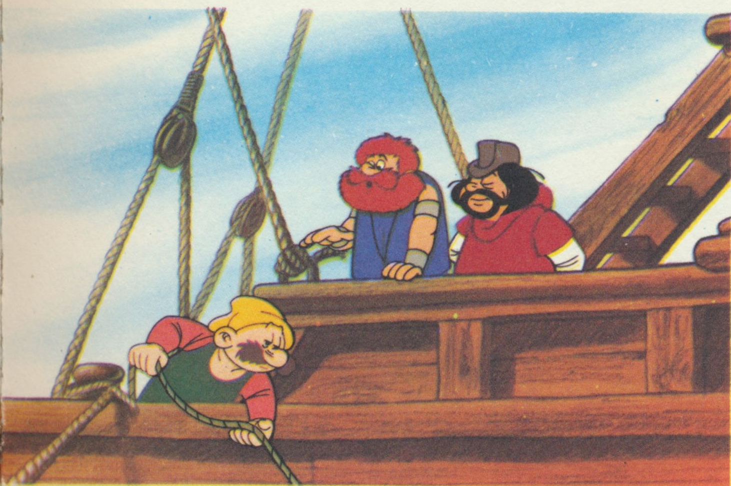
« Ja ! »

« En hij reed op die kar, nietwaar ? »

« Weet je 't nou of weet je 't niet !? » wond Pirrewiet zich op.

Johans paard en Sikje, de geit van Pirrewiet, bleven stokstijf staan !

« Jawel, ik weet 't. Hij zit op die boot die daar net achter de horizon verdwijnt ! »

Wanhopig keken Johan en Pirrewiet in de aangegeven richting en zagen nog net het bovenste stuk van de masten en zeilen van Pepersacks boot verdwijnen...

« Gemist ! Nét te laat ! »

« Geen mens weet waar die schuit heen gaat », zei de visser ook nog.

Volkomen ontmoedigd slenterden Johan en Pirrewiet over de kade. Daar vond de Grote Smurf op zijn ooievaar hen terug.

« Gelukt ? »

« Mislukt ! » mopperde Johan. Pepersack is er vandoor en geen mens weet waar hij heengaat...

« Toch wel ! » zei de Grote Smurf ! « Eigenheim weet het ! Want dat is z'n handlanger ! »

« Dat klopt ! », zei een van de Smurfen. « Ik was erbij. Die Pepersmurf smurfte een smurf aan op de kaart, maar omdat we tegen de rug van die smurf aansmurften konden we niet smurfen wàt en waar hij precies aansmurfte... »

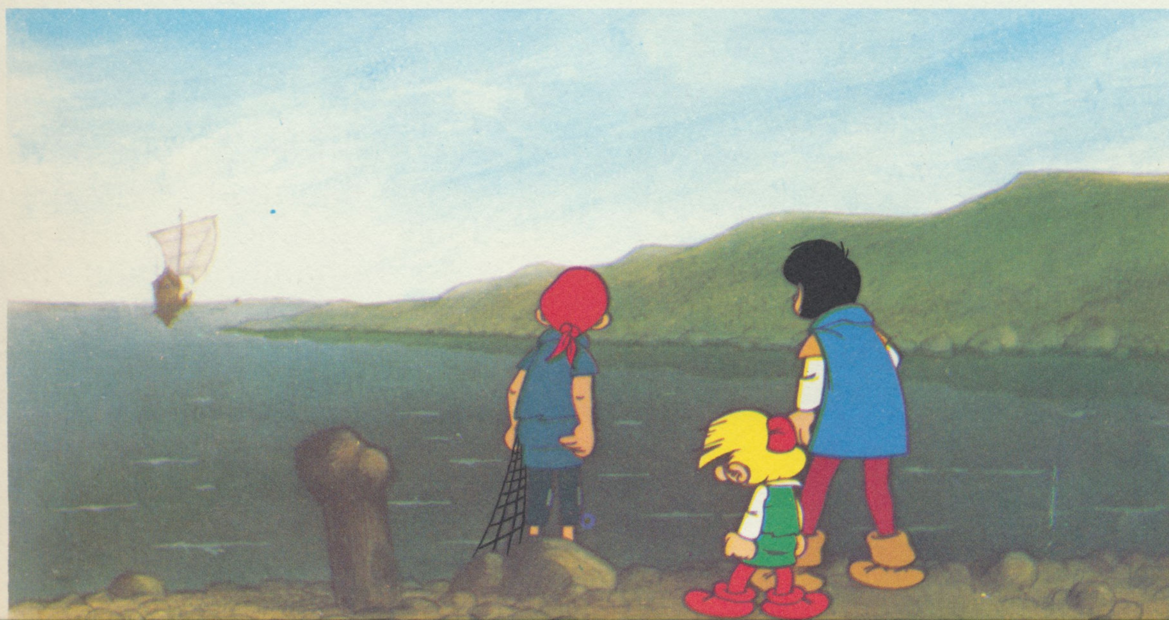
« Waar woont die Eigenheim ? »

« Hier vlakbij. »

Johan sloeg ineens met z'n rechtervuist in z'n open andere hand :

« Ik heb een idee ! Gauw ! Ik heb inkt en perkament nodig ! »

Pepersack had z'n fluit gestolen. Hoe kreeg hij die nu te pakken ?

Alle hoop was nog niet verloren. Johan had een plan !

« Pirrewiet. Ren terug naar die visser en huur z'n boot. Zeg dat-ie zich klaar moet houden om meteen te vertrekken ! »

Terwijl Johan, Pirrewiet en de Smurfen hun plan uitvoerden, ijsbeerde de Heer van Eigenheim in z'n eentje

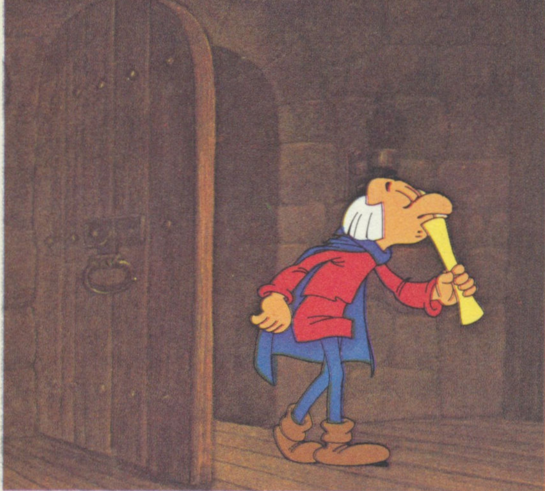
De Heer van Eigenheim speelde met goudstukken...

door de slotzaal. Op zijn gezicht een vuile grijns :

« Heh, heh, heh ! Ik word rijk ! Enorrrm rijk ! De rijkste van de hele wereld ! En als Pepersack en zijn huurlingen me hebben geholpen het hele land te veroveren en mij op de troon te zetten, kan ik verder gaan en nóg rijker worden ! Pepersack is een stommeling. Zodra ik 'm niet meer nodig heb, gaat-ie de laan uit ! Dan heb IK de fluit en laat ik iedereen naar mijn pijpen dansen ! Heh, heh, heh ! »

Een ruiter galoppeerde door de nacht en hield zijn dodelijk vermoeide paard in bij de ophaalbrug van het kasteel van Eigenheim. Hij riep de wacht aan en over-

« Er is net een boodschap voor u gekomen », zei de schatbewaarder.

handigde die een geheime uiterst dringende boodschap voor zijn meester...

Eigenheim liet de goudstukken waarmee hij speelde in een buidel glijden en blafte :

« Wat mot je ?! »

« Een boodschap, Heer. »

« Geef op ! »

Maar nu vergat Eigenheim toch één ding : hij kon niet lezen.

Zijn schatbewaarder wist hem tenslotte de inhoud te vertellen :

« Kom zo snel mogelijk naar het huurlingeneiland. Een visser uit Gravelingen wacht op je om je erheen te brengen. Zeg hem pas op zee hoe hij moet varen. Ik leg 't je wel uit. Matthijs Pepersack. »

De Heer van Eigenheim schrok zich wild :

« Er is iets gebeurd ! Zadel mijn paard ! Ik vertrek ogenblikkelijk ! »

En een paar minuten later al galoppeerde Eigenheim door de velden, bij het licht van de bleke maan, op weg naar Gravelingen...

Natuurlijk wist hij niet dat Johan de brief had geschreven en verstuurd...

Wat was dat voor een raadsel ? Waarom eiste Pepersack dat nu ?

In Gravelingen aangekomen, liep Eigenheim meteen op een wachtende visser af :

« Ik ben de Heer van Eigenheim. We vertrekken ! »

« O ja, natuurlijk, Heer. Welkom aan boord ! »

En de visser gaf een dikke knipoog in de richting van zijn twee matrozen.

Die matrozen waren niemand anders dan Johan en Pirrewiet die de trossen loswierpen en de zeilen hesen. Langzaam koos de vissersboot het ruime sop...

« Pal west aanhouden. Als je koers moet veranderen, zeg ik het wel ! »

Gedwee volgde de visser het bevel op.

Vanonder een zeil volgden vier paar Smurfe-ogen alles wat er gebeurde.

Johan en Pirrewiet, als matrozen vermomd, zeiden geen woord...

Johan en Pirrewiet deden net alsof ze druk in de weer waren met touwsplijten, maar natuurlijk hielden ze Eigenheim nauwkeurig in de gaten. Die staarde kennelijk kregel voor zich uit en trachtte zich voor te stellen wàt Pepersack had bewogen hem naar het huurlingen-eiland te laten komen.

« Heh, heh... erg vrolijk kijkt-ie niet. », fluisterde de visser tegen Johan. « Hij moest 'ns weten dat u die brief... »

« Stil ! », waarschuwde Johan.

't Was een mooie nacht. De zee was zo glad als een spiegel, de zachte zilte wind bolde de zeilen, waardoor de mast een gezellig gekraak liet horen. Het kielzog van de boot trok een lichtend spoor in het schijnsel van de volle maan. Alles was rustig aan boord. Alleen de Heer van Eigenheim sliep niet. Hij stond voor in de boot en maakte zich steeds ongeruster.

De visser gooide de meertouwen los, en de boot gleed de haven uit...

... Verscholen onder een dekzeil, maakten de Smurfen de reis mee...

De volgende morgen galmde een jammerklacht door de boot :

« Ik ben zo ziiiiiiiiiek ! Ik wil dooooooooood ! »

Pirrewiet kon helemáál niet tegen zeereizen. Helemaal groen, en met één hand tegen zijn buik bleef hij maar jammeren :

« Ik ben zo ziiiiiiiiek ! Ik wil dooooooood ! »

« Ja, hoor. Goed, hoor », zei Johan.

« Wat ?! Goed, hoor ?! Jij vindt het goed als ik dood wil ?! »

« Nee hoor, helemaal niet ! » herstelde Johan.

De Smurfen kropen onder het zeil vandaan : « Kop op, Pirrewiet ! Het smurft straks vast beter ! »

« En ik zei hem nog zó... », merkte een van de Smurfen op, « ... geen haring met frambozen en slagroom met uitjes te nemen, maar... »

« Pas op ! », fluisterde de Grote Smurf.

Eigenheim kwam op de kapitein afgestapt :

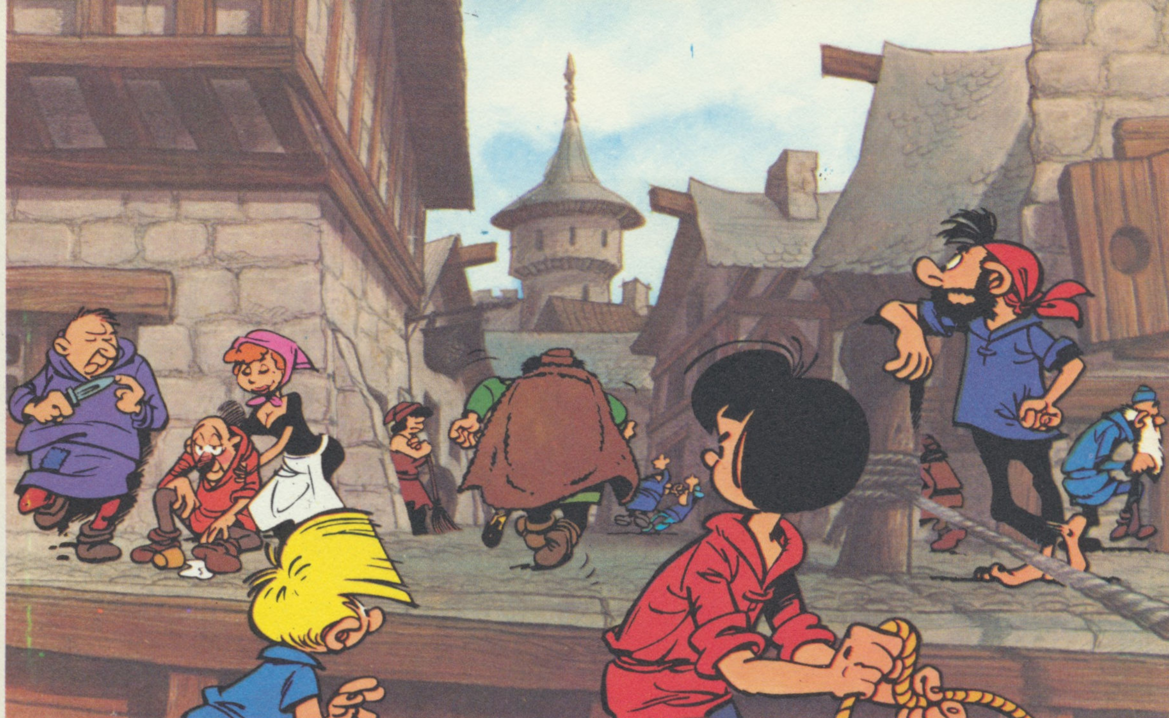
« Dat is het eiland. Erheen ! »

Johan wreef zich gniffelend in de handen. Nog even en ze konden Pepersack aanpakken.

Zodra de boot aan de kade lag, klom Eigenheim aan

Pirrewiet werd zeeziek, en Eigenheim was kregel.

Met grote stappen liep Eigenheim weg. Johan en Pirrewiet hielden zich klaar...

land en gaf de visser zijn orders :

« Wacht hier op me. Ik ben nog voor donker terug ! »

Vervolgens liep hij met grote stappen de stad in.

Johan en Pirrewiet oogden hem na, wachtten tot hij uit het gezicht was verdwenen en... :

« Veel geluk ! » zei de visser.

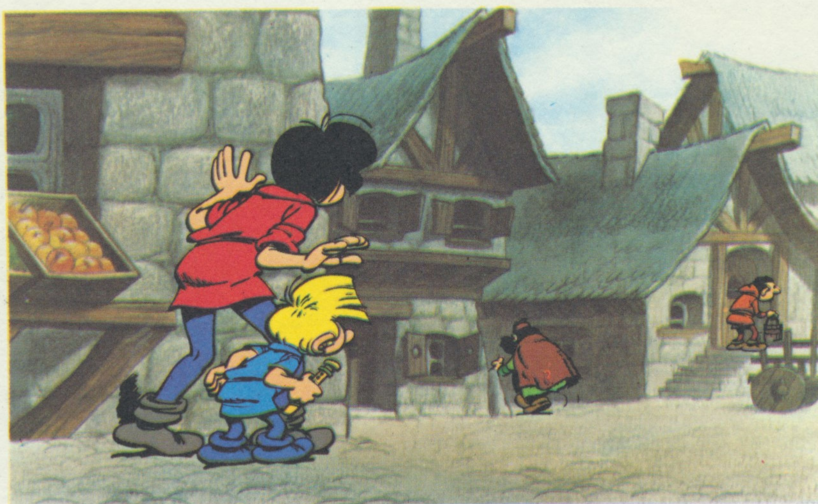

« Vlug, Pirrewiet... we mogen 'm niet kwijtraken ! »

Johan en Pirrewiet volgden Eigenheim door de straten van de stad waar je eigenlijk alleen maar mensen met ongure tronies tegenkwam. Geen wonder ook. Dit eiland was de verzamelplaats van de kapers en piraten der zeven zeeën. Hier rustten ze uit, verdeelden hun buit en gingen zich te buiten aan drank en gokspelen totdat ze opnieuw besloten de zee onveilig te maken...

Johan en Pirrewiet liepen naar de hoek toe waarachter Pepersack was verdwenen. Ze letten niet op de dronkaards die lallend in de goot lagen, noch op de vechtende kerels die elkaar wederzijds van vals spelen beschuldigden. Het ging hun er tenslotte om Pepersack te pakken te krijgen !

Achter een hoekje wachtten ze tot de ander weg was...

Zonder op of om te kijken stapte Eigenheim stevig door. De onrust over de vreemde boodschap van Pepersack vrat aan hem als muizen aan een kaas. Hij wilde nu wel eens weten hoe de vork in de steel zat. Bij een nauw, onheilspellend uitziend steegje hield hij stil. Ja, daar was de herberg waar Pepersack zijn huurlingen zou aanwerven !

Johan en Pirrewiet liepen een eindje de steeg in waar ze Eigenheim in hadden zien verdwijnen. Maar waar was-ie nou ?!

Binnen in de herberg onderhandelde Pepersack met de leider van een bende avonturiers :

« ... en nog eens twintigduizend dukaten als de mannen op het kasteel van Eigenheim aankomen ! »

« Doen we ! » zei de woest uitziende schurk.

Op dat moment zag Eigenheim zijn handlanger :

« Pepersack ! Eindelijk ! Wat is er aan de hand ?! »

« Eigenheim ?! Wat doe jij nou hier ?! »

« M... maar je hebt zelf geschreven dat ik moest komen ?! »

En Eigenheim liet Pepersack het perkament zien dat bij hem was afgegeven.

Buiten zochten Johan en Pirrewiet alle hokjes en gaatjes af ! Ook stom ! Als ze Eigenheim niet terugvon-

Pepersack keek naar het uithangbord en liep de herberg in...

« Wat is er gebeurd ? Hij is verdwenen ! » riep Johan.

den, vonden ze vanzelf ook Pepersack niet !

« Laten we dààr nog 'ns kijken », stelde Johan voor.

Opnieuw keken ze overal, liepen zelfs een eind terug om ook daar alles af te zoeken... Niets !

« Hij is zeker ergens naar binnen gegaan ! »

« Best mogelijk, maar wààr ?! »

Pepersacks ogen rolden bijna uit hun kassen van verbazing :

« Maar dat heb ik nooit geschreven ! »

« Maar... maar wie dan wel ?! »

Pepersack dacht even intensief na :

« De man van die vissersboot moet iets weten ! Kom mee ! »

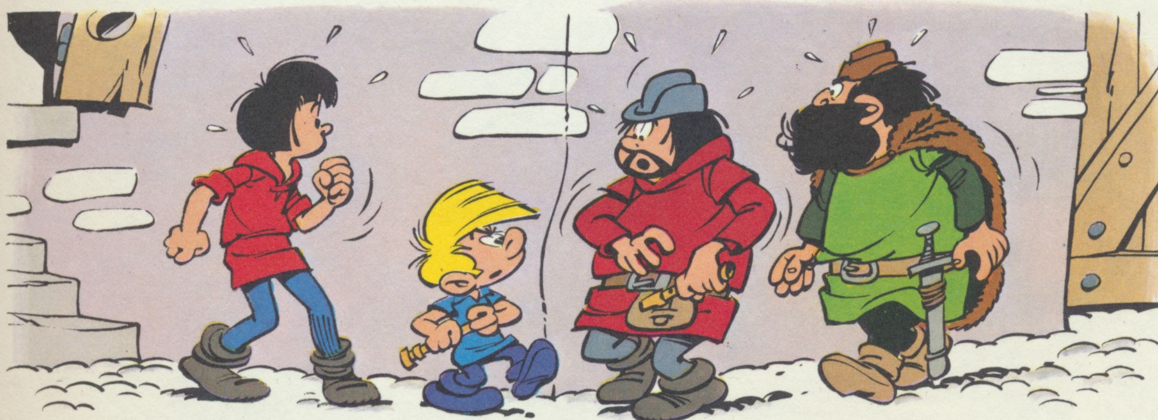
Snel liepen Eigenheim en Pepersack de herberg uit, de leider van de groep avonturiers, die het hele gebeuren stomverwonderd had gevolgd, verbijsterd achterlatend :

« Hee ! En... en m'n dukaten ?! »

Vergeefs hadden Johan en Pirrewiet het stadsdeel afgezocht. Maar op een hoek, en volkomen onverwacht, ontmoetten ze degene die ze moesten hebben :

« Pirrewiet ! » donderde Pepersack.

Nu stonden ze tegenover elkaar, met gelijke wapens...

Het werd een genadeloos duel...

Pepersack en Pirrewiet brachten de toverfluit tegelijk aan de lippen. Daar klonken nu de eerste tonen :

Johan en Eigenheim werden meteen gegrepen door de toverklanken en begonnen te dansen als poppen aan een touwtje. Maar al heel gauw begonnen hun ogen te tollen, verflauwden hun bewegingen en vielen ze uiteindelijk bewusteloos neer terwijl Pepersack en Pirrewiet elkaar met fluittonen bleven bestoken...

Ook de Smurfen, die hun nieuwsgierigheid niet hadden kunnen bedwingen, waren Pepersack gevolgd en keken nu ademloos naar het vreemde duel. Wie zou er uiteindelijk winnen ?!

Gelukkig zijn Smurfen niet vatbaar voor de tonen van de toverfluit. Maar iedereen die in de buurt was, wel degelijk. En al gauw was de straat vol met tollende en bewusteloze mensen...

Twee kooplieden, die net met wagens volgeladen van de markt terugkeerden, lieten de handvatten van hun karren los en begonnen aan een duivelse horlepiep. Boter, eieren en vruchten rolden over straat en spatten op de keien uiteen. Zelfs een monnik, naar dit verdorven oord verbannen om te proberen wat goeds te doen, ontkwam niet aan de kwalijke effecten van de beide toverfluiten...

En almaardoor probeerden Pirrewiet en Pepersack elkaar klein te krijgen...

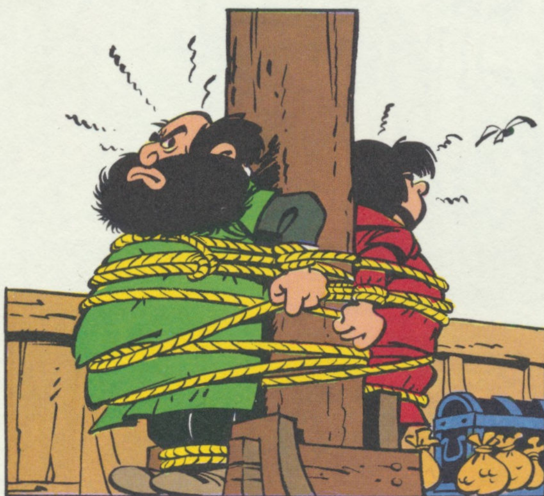
... En Pirrewiet kon zijn tegenstander vellen !

Ja ! Daar ! Gelukt ! De laatste toon die Pirrewiet uit de fluit wist te krijgen trof Pepersack als een zweepslag. Bewusteloos tuimelde hij neer...

Wat later stonden Pepersack en Eigenheim stevig gebonden aan de mast van de vissersboot, terwijl de Smurfen een uitbundige vreugdedans hielden.

Johan keek eens na wat Pepersack, door de toverfluit, nu allemaal bij elkaar had geroofd. Nou, dat was heel wat ! Dat zou nog een enorm karwei worden om uit te zoeken wie de rechtmatige eigenaars waren. Op dat

De twee schavuiten
waren nu machteloos...

Johan bekeek de schatten,
en Pirrewiet de fluit.

moment kwam Pirrewiet aanlopen :

« Hee, Johan... nou hebben we twee fluiten. Dat wordt dolle pret, joh ! »

« Pirrewiet », vermaande Johan streng, « die fluiten zijn gevaarlijk. Zodra we thuis zijn gaan ze allebei naar de Smurfen terug ! »

« O ja ? », zei Pirrewiet... « Hazo... »

En vals fluitend liep hij weer door.

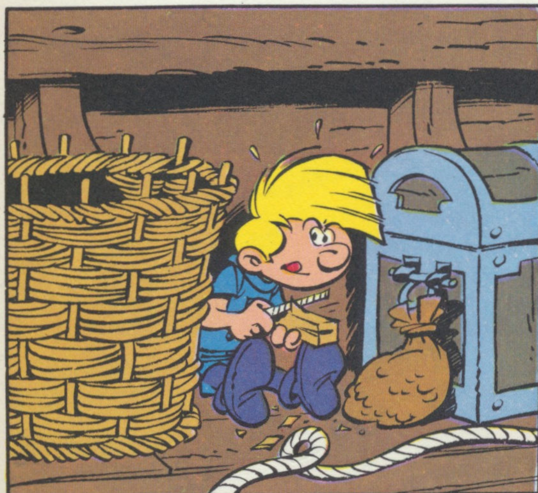
Johan keek hem na en zei bij zichzelf :

« Nou, dat valt me mee. Hij begrijpt het zowaar ! »

Maar hij had wel anders gepiept als hij had gezien dat Pirrewiet zich met een scherp mes en een stuk hout in een stil hoekje terugtrok en daar iets begon te snijden. Wat was die rekel nou weer van plan ?!

Maar dat merkte Johan

Maar wat zat Pirrewiet daar stilletjes te knutselen ?

« Johan ! Daar is Johan ! » riep de wacht.

pas toen ze, een hele tijd later, het kasteel van de koning naderden...

Zodra een van de wachtposten de stofwolk aan de horizon had ontdekt en de berijders op de bok van de kar had herkend schreeuwde hij :

« Johan ! Johan is terug ! »

Meteen haastte iedereen zich de wallen op. Zelfs mevrouw Barbara liet haar borduurraam in de steek om de dappere page van de koning te zien terugkeren.

En natuurlijk waren ook de Smurfen maar wàt blij dat hun baas en hun andere kameraadjes terug waren.

« Maar waar is Pirrewiet ?! »

Ja, waar was Pirrewiet ? Die was namelijk nergens te zien !

Op Sikje gezeten, was Pirrewiet in een stuk hout aan 't kerven...

Pirrewiet was achtergebleven en maakte z'n werk af. Een werk dat erin bestond een imitatie-toverfluit te maken. Die hij dan zelf kon houden om daarmee in het kasteel van de koning een hoop lol te trappen!

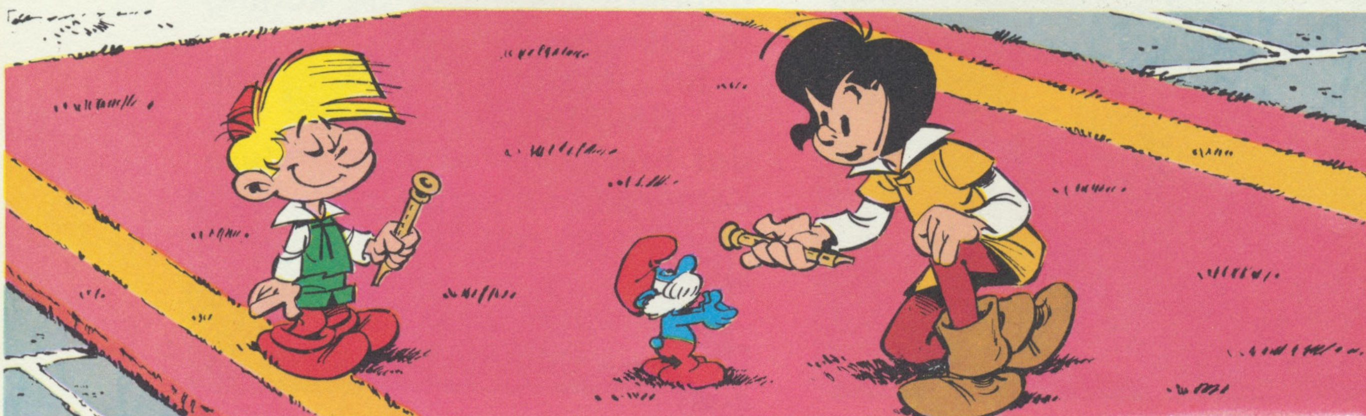
Tijdens de plechtigheid waarbij de fluiten aan de Grote Smurf werden teruggegeven, feliciteerde de Grote Smurf Johan dat hij erin geslaagd was het gevaarlijke instrument te pakken te krijgen. Als uit de grond van zijn hart merkte Pirrewiet op:

« Ja, levensgevaarlijk! Ik zei dat vanmorgen nog tegen Johan! »

Ietwat argwanend keek Johan hem aan...

Het moment dat de Smurfen moesten vertrekken was

En toen moest hij de fluit afgeven...

gekomen. Iedereen stond weer op de wallen om de zwerm ooievaars te zien vertrekken. Er werd gezwaaid en geroepen dat ze elkaar vast nog wel zouden weerzien...

Maar Pirrewiet zwaaide of riep niet mee. Hij stond zich eigenlijk fiks te verbijten :

« Ja, ga nou maar... dahag, schiet nou op ! »

Niet dat Pirrewiet het niet jammer vond de Smurfen te zien vertrekken. Maar hij vond het veel leuker om iedereen een goede poets te bakken :

Op de toppen van de tenen sloop hij bij de anderen weg, liep een eindje terug en draaide zich om...

Niemand had gemerkt dat hij achter de wuivende groep stond. Grijnzend keek hij het tafereel eens aan, greep dan onder zijn buis en grinnikte :

« Hihi, de toverfluit ! Nou zullen we lachen ! »

Voorzichtig, al bij voorbaat genietend van wat hij te zien zou krijgen, zette hij de fluit aan zijn lippen. Hah ! Ze zouden wéten wie er hier muziek maakte ! Dat was de straf voor alle keren dat ze hem hadden toegeschreeuwd dat hij vals speelde !

Pirrewiet wilde beginnen te spelen...

Krachtig blies Pirrewiet op de fluit. Een paar mensen keken verbaasd om. Maar niemand begon te dansen! Pirrewiet blies nóg harder. En bekeek dan de fluit eens wat nauwkeuriger...

Stampend op de vloer met vuisten en voeten lag Pirrewiet te tieren. Wat stom van hem! Toen hij de fluit moest teruggeven had hij zich vergist! Hij had de échte toverfluit teruggegeven!!

I. S. B. N.-90-314-0419-5

UITGEVERIJ J. DUPUIS, Zonen en Co. - Industriestraat 13, Sittard.
Livornostraat 97, 1050 Brussel.

I.S.B.N. 90 - 314 - 0419 - 5

D. 1975/0089/131